

Čudoviti prizori iz Jezusovega življenja Juda Iškariot

Usuda nomadskega lončarja Jude v posmrtnem življenju, z Dismasom in Gesmom, križanim skupaj z Jezusom

20. zvezek

Prevod: Sara Pavlič

Kratka vsebina:

1. Juda v dvoranh templja
2. Juda pred Jezusom
3. Juda
4. Juda in Dizma
5. Juda ostane sam
6. Juda in Gesma
7. Juda pri svojem truplu
8. Angelovo razodetje o Judu

1. Juda v dvoranh templja

1 V dvoranh templja je bil velik promet. Vse je bilo razburjeno in zelo veselo: Končno je toliko osovraženi Nazarenc postal neškodljiv! Vrhu vsega pa je vse potekalo tako gladko in poceni!

2 Kajfa, visoki duhovnik je rekel: »Tako se mora zgoditi z vsakim privržencem tega prekletega Nazarenca in brez obzira moramo uničiti vsakega privrženca! Za to se bo našlo dovolj podlage. Ha, ta bahač! Da, dokler je imel prijatelje, mu je bilo težko priti do živega, toda ta trenutek je bil za nas ugoden, kajti Jezus je bil sam s svojimi slabotnimi učenci.«

3 Neki drugi duhovnik mu je nasprotoval: »Le ne bodi preveč vesel. Res smo Jezusa lahko usmrtili, toda Njegovega nauka – nikoli! Kajti bolj reven kot sedaj, tempelj še nikoli ni stal tu, to bomo v kratkem doživeli. Gibanje Nazarenca bo šele zaradi križanja na Golgoti našlo svojo pravo posvetitev. Jaz bom prvi, ki bo po tej krivici, ki smo jo storili Jezusu, zapustil tempelj. Vsi veste, da sem bil priča Njegovemu križanju. Če bi Jezus tožil, tulil ali preklinjal, bi mi dobro delo. Toda Njegov mir, Njegovo potrpljenje in Njegove mogočne besede so mi pokazale mojo in vašo zakrknjenost. Jezus je bil nedolžen, to je sigurno in resnično in sedaj čakam, kaj bo ukrenil tempelj. Mene je ganil Juda, ko je denar, ki smo mu ga dali, zalučal tu sem in poln obupa zahteval Jezusovo prostost! Ali se vam ne dozdeva, da je Juda hotel nekaj drugega in ne smrt svojega mojstra? Le kaj bo sedaj z Judom?« Visoki duhovnik mu je razdraženo odgovoril: »Torej si tudi ti izdajalec templja. Tudi tebi naj se zgodi kot Judu! Kajti obesil se je na nekem pašniku in tudi ni mogel storiti nič

boljšega, tako je vsaj en izdajalec manj!«

4 Na Juda, čigar duša je v svojem obupu iskala tu, v templju, zaščito in mir, so delovale te besede kot udarci z kijem.

5 »Jaz obešen? Jaz vendar živim! Res sem hotel narediti konec svojemu življenju, ker se mi je vse razbilo in tudi Jezus ni naredil niti najmanjšega poskusa, da bi s svojo čudovito močjo vzpostavil kraljestvo in zlomil oblast Rimljanov. Da, sedaj mi je jasno, da je bila moja namera napačna, toda temu je kriv tempelj!«

6 Morilski bes je zagorel v njem, toda bil je nemočen in obsojen na nedejavnost. – »Vi hudiči, vi tisočkrat prekleti hudiči,« je kričal Juda proti duhovnikom, toda prazen in porogljiv smeh je bil ves odmev, ki je prihajal iz ust izgubljenih duš. Templarji pa niso videli in slišali ničesar. Ves besen je Juda odšel v najsvetejše in kričal, kolikor je le mogel – vendar ga ni nihče slišal. Njegov obup je vedno bolj rasel. - tedaj pa ga je nenadoma nekdo zgrabil za roko in slišal je: »Juda pridi - tvoj mojster hoče, da greš z menoj k Njemu!«

7 Juda je kričal: »Pusti me!« in se iztrgal. »Nikoli več Ga nočem videti, kajti zaradi Njega sem šele zabredel v nesrečo! Če ne bi prišel k Njemu, bi bilo z menoj čisto drugače in ne bi imel tako bednega življenja!«

8 Glas je rekel: »Juda, pojdi z menoj, kajti ti si nesrečnik. Poglej mene – jaz sem bil izobčenec, moje roke so bile krvave, toda Jezus, Zveličar, mi je oprostil mojo krivdo. Postavil pa mi je pogoj, da popravim, kar sem zagrešil. – Misliš, da ne more tudi tebi pomagati? – Pojdi z menoj, da ti bom lahko pomagal, da boš deležen Jezusove milosti! Tebi je že pomagano, ko te vendar zveličar želi. Tukaj v templju te ne bo doletelo zveličanje, kajti ti ljudje te ne marajo. In za tiste, ki imajo v templju svoje domovanje, ne moreš ostati tu. Zate ni druge rešitve, kot, da greš z menoj k Jezusu!«

9 Tedaj je Juda v govorniku spoznal Dizmo, svojega dobrega, starega znanca, ki je bil vneti pristaš Barabbe. Barabba je vsepovsod po deželi razpihoval ogenj proti Rimljanom in je bil pomemben vodja judovskega osvobodilnega gibanja. Če se je Juda kdaj srečal z Barabbo, da bi se z njim pogovarjal o položaju, je Dizmo pogosto srečal. Tudi Juda je bil goreči nacionalist in je sovražil Rimljane zaradi volje svojega naroda. Toda ni pa bil prijatelj nasilja in ga je bilo strah vsakega prelivanja krvi. Juda je hotel pridobiti Jezusa, tega velikega mojstra, za svoj načrt. Z Jezusovo močjo je hotel to tuje breme otresti s svojega naroda in ustanoviti mogočno judovsko nacionalno državo. Juda se je še spominjal, kako je mojstra prijel za Njegovo lastno besede in Ga vprašal: »Ali nisi rekel, naj damo cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je božjega?« - Mojster pa je na to odgovoril: »Povej Juda, ali ne stoji zapisano: Vse je od Boga!? – Daj vsakemu svoje po lastnem spoznanju. – Jaz pa sem od Boga

in Moje kraljestvo ni od tega sveta!« - Juda je zaprl oči in v svojem notranjem vidu vse še enkrat doživel, prijetje Barabbe in njegovih namestnikov Dizme in Gezme. Da, ta dva sta bila divja borca in ju ni bilo zlahka prekositi v prelivanju krvi. Zato se je Judo zdelo, da je bil sedaj skrajni čas in ni videl nobene druge možnosti več, da mojstra prisili, da prevzame politično vodstvo. On je Jezusa enostavno izročil templju. – Vendar je Jezus molčal! Bolečina zaradi svojega mojstra in judovskega naroda je rovarila v Judovem duši! Smrtni strah ga je trpinčil. Tuleča množica pa, kateri je bil za vsako veliko noč izpuščen eden od zapornikov, je kričala: Barabbo, Barabbo! In nato je za Juda prišel konec. Poleg mojstra sta bila križana Dizma in Gezma. Ta Dizma pa je sedaj stal pred Judom in govoril o milosti in o Zveličarju!

10 »Kje je Jezus?« je vprašal Juda s hrapavim glasom. »Kje?« želel si je to vprašanje izkričati, toda njegov glas je odpovedal. - »Na Golgoti, tam naju pričakuje Jezus,« je odgovoril Dizma.

11 Juda: »O Bog, prav na Golgoti?- To je ja tisto, kar me ločuje od Njega. Ali je to res edina možnost?« - -

12 »Da, ravno na Golgoto naju kliče Gospod.« je odgovoril Dizma. »Jaz ne vidim nič, kar bi te lahko zadrževalo. Ali ni vseeno, kje srečaš Jezusa, ali na Golgoti ali na kakšnem drugem kraju? Meni je vseeno, na katerem kraju, odkar sem spoznal, da je Jezus nekaj več, kot samo človek. Ravno mene bi morala Golgota strašiti, vendar mi je postala za zveličanje. Zato pridi! Brez tebe ne grem in tudi od tebe ne bom šel stran, dokler me Jezus ne bo ločil od tebe. Pridi, Jezus naju čaka!«

13 Juda je sedaj resnično ubogal in z Dizmom zapustil tempelj. Hodila sta po istih cestah, po katerih je moral hoditi tudi Jezus. Pri tem je Dizma videl nekatera vprašanja, ki so vstajala v Judu in so odsevala z njegovega obraza. To mu je omogočilo, da je lahko orisal vse Judove dogodke do Jezusove smrti na križu. Pripovedoval je tudi o svojem lastnem trpljenju....

14 »Ko je okrog mene nastala noč in so strašne bolečine prevevale moje telo, se je neka roka položila na mojo glavo in ugledal sem Jezusa! Nobene besede ni spregovoril z menoj – toda Njegove oči so govorile: "Jaz ti pomagam!" Tedaj me je prevzela dobrodejna nezavest. Ko sem se prebudil, sem videl na tisoče ljudi zbranih okrog Jezusa. Slišal sem Njegovo povabilo, naj pridem k Njemu, da bi sprejel delež na Njegovi veliki odrešenjski ljubezni. Tu sem pred vsemi priznal svojo krivdo, Jezus pa je rekel, naj jaz oprostim svojim sovražnikom, da bom od Njega dosegel milost in odpuščanje. – Najprej se mi je to zazdelo težko, ko pa sem storil po Njegovih besedah, mi je postalo dobro. Zato sedaj, Juda, tudi tebe prosim, da odpustiš tistim, ki so te zaslepili, da bo Jezus lahko tudi tebi odpustil!«

15 Juda pa je molčal.

2. Juda pred Jezusom

1 Prišla sta do Golgote. Kot bi ju vlekla neka magnetna sila sta prispela do Jezusa. Cel hrib je bil nabito poln lačnih duš. Prisluskovali so Jezusovim besedam, s katerimi je On še enkrat pričeval o svojem delu in o večni ljubezni.

2 Juda se je vrgel k nogam svojega mojstra - in dosegel odpuščanje, ker je deloval v vse preveč slepi vnemi. Šele sedaj mu je postalo jasno, s kakšno veliko ljubeznijo je bil vedno obravnavan. S solzami v očeh je iskal pogled svojega mojstra in kot iz velike oddaljenosti ga je slišal govoriti:

3 »Juda, ti ubogi! Ko sva bila še človeka, bi ti lahko pomagal dalje – ker si bil še neveden. Vendar tukaj, v kraljestvu življenja velja samo prosta volja. Tukaj sedaj nisi neveden in lahko najdeš pot do Mene s svojo lastno prosto voljo, ki pa se mora še upogniti, dokler ne bo prešlo tudi najmanjše od preteklega, kar te še ločuje od Mene. Glej, v tebi še vedno živijo sovraštvo, bes in samoljubje! Vseeno pa sem ti odpustil, ker si slepo deloval in si pozabil, da Moje kraljestvo ni od tega zemeljskega sveta. In tako upoštevaj Moje besede!«

4 Gospodove besede so Judu prodrle globoko v srce in so v njem zvenele kot grmenje, vendar ni bil sposoben reči: »O Gospod, dopusti, da grem s Teboj!« - -

5 Ostal je nem in sam.

3. Juda

1 Okrog njega in v njem je bila noč. – »Zdaj sem sam! Mojster je vzel vse s seboj. Kaj bo sedaj z menoj? Odkod nenadoma prihaja ta mračnost, ta tema? Zame je to vsekakor pomirjajoče – Mojster mi je odpustil!« je Juda začel svoj samogovor.

»Toda, kaj mi koristi odpuščanje, če sam sebi ne morem oprostiti? Oprostiti in iz sebe spraviti vse sovraštvo. Da, če bi se to le dalo! – Ko sem videl Mojstra in občutil Njegovo ljubezen je vstopil občutek kesanja v moje srce. Toda od kar sem zopet sam, se mržnja do ljudi povečuje, da, celo do samega sebe. – O, ko bi se vsaj lahko uničil!!«

2 Juda je krčevito sklenil roke okrog svojega vratu, toda zgrbil je v prazno in to ga je spravilo v še večji obup. – »Oh, Jezus, ko bi ti vsaj ostal, potem bi se že znašel!« Ni pa pomislil, da bi lahko ostal pri Jezusu. Potem je vstal in šel okrog v globoki temi in po krajšem času zadel ob križ, na katerem je bil Mojster križan. S solzami v očeh je križ objel in v samogovoru dejal: »Da, tukaj si moral končati po moji krivdi. Tukaj si dotrpel zaradi moje neumnosti. Oh, verjel sem, da ravnam pravilno, vendar gorje mi,

gorje. – Vem, da grem s tem v pogubo! – O Gospod Jezus, ali je to Tvoja odpuščajoča ljubezen, da sem našel tvoj križ, na katerega Te je pribila moja neumnost? Oh, kdo mi bo dal v mojem mračnem stanju tolažbo in luč? Sam – v tej temi, križ, kot tolažnik. O, kaj bo z menoj? Ali ni nikogar tu, ki bi mi pomagal?«

4. Juda in Dizma

1 »Ti nisi sam. jaz, Dizma stojim ob tebi. Gospodova ljubezen mi je namignila, da ti stojim ob strani in ti pomagam v tvoji stiski. Četudi je zate še temno, je zame vendar že dan. Kajti moja ljubezen do Gospoda je moja luč. In zato tebe vidim v tvoji goloti. - Toda, dokler boš tu vstrajal in čakal na pomoč, ti bodo ure in čas postali zelo dolgi, kajti Gospod je odšel s svojimi – ti pa si se od Gospoda ločil. Zato ne smeš pričakovati, da bo On sedaj prišel k tebi. – Ali hočeš za vedno ostati tu in se obtoževati? Glej, tudi to je samoljubje in ti zahtevaš, da se ti pomaga! Moj ubogi Juda. To ti povem jaz, ki sem vendar tisočkrat bolj ubog kakor ti. Jaz pa ne zahtevam nič, prav nič, želim si samo ostati pri tebi, da bi ti smel služiti! To je zame več kot blaženost in mi pomaga nositi moje breme. – Res mi je Zveličar odpustil, vendar me zavest moje krivde ne dela svobodnega. Res sem sprejet, toda zame je prvenstvenega pomena, da se dokažem vrednega velike usmiljene milosti in ljubezni Zveličarja Jezusa. Zato ti služim! - Zato te sedaj sprašujem, Juda, ti ubogi, zaslužjeni, kaj naj storim zate, da boš tudi ti prost, da bo predvsem luč okrog tebe in da boš pričel postajati drugačen človek?«

2 »Poslušaj,« je odgovoril Juda, - »jaz res ne bom mogel več postati drugačen, kajti nekajkrat sem prosil Gospoda, da bi me predrugačil, toda kot treskanje še vedno zvenijo Njegove besede za menoj: "Kesanje po smrti je malo vredno." Zaradi tega imam malo upanja na milost, ki jo ti sprejemaš, kajti pozabljaš, da sem jaz svoje življenje sam končal in moram sedaj grenko spoznavati, da ga ni konec! Kako naj bi se mi pomagalo? Mojster je odšel od mene in jaz lahko pot do njega najdem samo s svojim spreobrnjenim mišljenjem! To je zame nova uganka.

3 Kako pogosto je Mojster govoril v ugankah. In sedaj zopet? Meni lahko to prinese le malo pomoči. Toda vseeno ne želim in nočem ostati v tej temi. – Kako praviš ti? Da je okrog tebe dan in okrog mene noč? – Kako pa gre to skupaj? To si sploh ne morem predstavljati. V tej temni noči človek lahko še znori! – Če ne bi slišal tvojih besed, bi moral sprejeti, da vse to sanjam! Toda povej – ali res ni nobenega izhoda iz te teme? Predvsem stran od tukaj – iz tega hriba Golgote, ki me stiska. Kaj bova naredila?«

4 Tedaj je Dizma rekel: »Juda, ti stari prijatelj, moja krivda me prav tako stiska, kot tebe tvoja. Toda spoznati nekoga, ki govori: "Naj ti bo odpuščeno, če ti lahko odpustiš

tistim, ki so tebe ubili! "Sprosti v mojem srcu upanje – in tako sem jaz pridobil zaupanje do Jezusa, Zveličarja! Iz Njegovih besed zveni ljubezen in novo zaupanje v boljše stanje. Sedaj verjamem, da razumem Njegove besede, da je kesanje malo vredno, če smo umrli. Kajti gojiti samo kesanje za pekleno krivdo – to bi bilo lahko in bi se res veselo strinjal – toda kaj bi imel tisti, kateremu sem storil zlo, od mojega kesanja?

5 In tako jaz ne občutim obupanosti, ki tebe, Jezusovega učenca, žalosti. Jezus ima prav, ko pravi, da si ti veden! Kaj bi lahko vse bil ti meni, če bi opustil svoje tožbe in se v notranjosti pomiril s svojim položajem, ki si ga vendar sam hotel. - Jaz, Dizma, sem moril! Toda z svojo smrtjo, ki je bila tudi strašna, je umor še vedno ostal umor. Mene bodo res za večno gledali kot morilca – toda to ima tu, v tem življenju drugo stran. Kajti tisti, ki sem jih roparsko pobil, živijo sedaj prav tako kot jaz in ti še živiva! – Ti si Jezusa poslal v smrt na križu – pa on vseeno živi! Jaz sem bil ubit in tudi živim. Tudi ti si naredil konec s svojim življenjem – in vendar živiš!! – Povej, Juda, ali ni to vredno razmisleka? –

6 Kakor hitro bom naletel na tiste, ki sem jim ugasnil življenjsko luč, bom tako dolgo prosil za odpuščanje, da mi bo odpuščeno. In glej, ti si odpuščanje dobil od zveličarja Jezusa in vseeno preklinjaš za stvari, ki jih sam ustvarjaš! Povej, ali nisi še večji norec, kot si bil pred tem? – Rešilno roko ti je Jezus ponujal v tvoji nizkosti. Ali pričakuješ, da bo prišel angel in te zmagoslavno peljal takoj v tako imenovana nebesa? – O, kakšna pravica!! – Vsak bo našel tisto, kar je sam posejal. Zato te prosim v imenu Gospoda in Zveličarja Jezusa: Opomni se in spoznaj v svoji temi ljubezen, ki te išče, da se boš tudi ti lahko izkazal uslužen po tej milosti, v svojem, četudi še žalostnem življenju.« -

7 Juda je odgovoril: »Dizma, ti govoriš kot svetnik in škoda je, da nisi bil Njegov učenec. Samo povedati ti moram, da mi ni nič lažje zaradi tvojega govora. Ali si pozabil na vse, kar je bilo v življenju pomembnega? – Odstrani raje ta križ, da se vsaj ne bom spominjal nanj. Rad bi ti sledil, vendar je ta križ zelo opominjajoč, ker me opominja, da storjenega ne morem več spremeniti. Ne morem še stran iz te samote in teme. To je tako, kot če bi moral ta križ neprestano objemati!«

8 Dizma: »Tako, moj Juda, potem ga vzemi na svoja pleča in pusti, da greva v tempelj, kamor je med tem odšel Gospod.«

9 Juda: »Jaz – nositi križ? – povej, ali to resno misliš? Nekaj bolj norega res ne moreš zahtevati od mene? Vesel bi bil, če ga ne bi več občutil in sedaj ga naj povsod vlačim s seboj, kam pa naj to vodi? Tega pa vendar ne misliš resno? Kajti pri vsej ljubezni do Gospoda mi še vedno ni razumljivo, zakaj – da - zakaj se je sploh pustil križati! –

Oh, da vsaj ne bi zapustil Gospoda. Toda te neumnosti ne bom še enkrat naredil – če bom še kdaj prispel do Gospoda! Toda, kako priti do Njega? – pridi prijatelj in brat Dizma, pelji me k Gospodu, toda ne govori mi več o križu. Pridi, podaj mi roko, da bom hodil varno in v tej temi ne bom več zašel v še večji strah.«

10 Dizma je rekel: »Ljubi brat Juda, rad te bom vodil k Zveličarju Jezusu, toda Njegov križ moraš nositi. Kajti v bistvu je to tvoj križ, na tvojem križu je On dotrpel, ker je bil zaradi tebe poslan na križ. Ne razumem, zakaj se braniš nositi ta križ. Pomisli, na križu je trpel zaradi tebe in na križu me je On sprejel, da ti smem biti pomočnik in svetovalec. In na križu je On vsem odpustil. Sedaj pa hočeš gledati na križ, kot bi se ti zgodila največja krivica! Prosim te, brat Juda, da se ne braniš še naprej. Pridi! Jaz ti bom pomagal naložiti križ na tvoja pleča.«

11 Juda: »Nikoli in nikdar ne bom nosil ta križ! Ti bi res imel veliko veselje nad tem, če bi jaz nosil skozi mesto potrdilo svojega izdajstva in ga postavil v templju. Ves svet bi govoril: Glejte Juda, tega izdajalca, tako je poplačal ljubezen svojemu Mojstru. Ni dovolj, da si je sodil sam, ves svet ga mora soditi! – Če me nočeš brez tega križa voditi k Mojstru, moram pač poizkusiti priti stran od tu brez tebe. Prepričan sem, da se bo kje našla kakšna priložnost, da bom tudi brez tebe srečal Jezusa. In kdo ve, če je On sploh še v templju? Kajti v templju se On ni nikoli dolgo zadrževal!« -

12 V tem trenutku se je pred Dizmo pojavil angel, vendar ga Juda ni videl in slišal in rekel Dizmi: »Ljubi prijatelj, prepusti Juda njegovi lastni prosti volji, nikoli ga ne sili k kakršnemu koli dejanju. Ne zapusti ga, toda skrij se pred njim, da bo sam sebe našel! Glede ostalega pa se v srcu drži tistega, ki je tudi tebi pomagal in ti bo tudi nadalje pomagal. Tistega, ki ti to po meni sporoča. – Neviden bom ostal pri vaju, da bi vama stal ob strani. Kajti peklerska sila si prizadeva, da vaju uniči.« -

13 Tedaj je stopil Dizma še enkrat pred Juda in rekel: »Brat Juda, samo Gospod in Mojster ti lahko pomagata! Nikoli ti ne bo pomagano, če Ga ne boš iskal in brez križa ne boš nikoli prišel do Njega, kajti dolžan si dokazati, da se resnično kesaš. Tako, kot jaz občutim v srcu, si lahko rešen samo z največjim trudom. Glej, navodilo imam, da te prepustim tebi samemu, če ne boš prenesel te majhne žrtve. Gospod je prinesel največjo žrtev in pri tem ni bilo na Njem nobene krivde. Ti pa naj bi prinesel samo čisto majhno žrtev, vendar pa je tvoja krivda velikanska. Pritisk po odrešitvi pri tebi verjetno ni tako velik, drugače bi brez obotavljanja nosil ta križ, dokler nebi prispel do Gospoda. Prosim te zaradi tvojega zveličanja: Delaj po volji Gospodovi, zaradi tega se ne boš kesal!«

14 Juda: »Nikdar ne bom mogel nositi tega križa, to bi moja sramota samo še povečalo.« -

15 Po teh besedah se je Dizma počasi oddaljil, toda še pred tem je Judi še zaklical: »Tako pojdi naprej sam svojo pot po svoji lastni volji. Ne nalagaj si vnaprej še več krivde nase, kajti ti preizkušaš Gospoda na novo. Šele ko boš postal drugačnega mišljenja, ti bom smel dalje služiti!«

5. Juda ostane sam

1 Sedaj je bil Juda zopet sam. Res je Dizma pod angelovo zaščito videl in slišal vse, toda za Juda ga ni bilo več. Juda je čutil, da je sam in tako je sam s seboj govoril: »Tako, sedaj je tudi ta odšel od mene! Le zakaj? – Ker nisem izpolnil njegove volje. To je pa tudi močan kot od njega: Jaz naj nosim križ vse do Mojstra Jezusa! To bi bila pa lepa igra, če bi izdajalec Juda vlekkel križ za Mojstrom. Stran s temi mislimi, stran s križem, da se ne bom več spominjal nanj. Če bi vsaj imel sekiro, bi ta križ razsekal na koščke. O, ti bedni prečnik, da mi delaš še takšno sramoto. Bila pa je tudi neumnost od Mojstra, da se je sploh pustil križati. Naj to razume, kdor hoče, jaz tega ne morem.«

2 Po tem samogovoru je poskušal Juda zapustiti grič. Čisto previdno je postavil nogo naprej, ker mu je tema preprečevala, da bi spoznal tla. Po nekaj počasnih korakih, pa se je moral prestrašen ustaviti. – Zopet je zadel ob neki križ in sicer na tistega, na katerega je bil pribit Dizma.

3 Juda: »O, ti prekleta beda, že zopet en križ! Ali je hrib Golgota poraščen s samimi križi? Samo stran od tukaj, saj tile križi delujejo pošastno.« -

4 Potem je z nogami tipal dalje, da bi se oddaljil proti Jeruzalemu – toda tedaj je padel v neko luknjo in obležal kot mrtev. Šele po daljšem času se je zopet pobral, udje so ga boleli in počutil se je bedno, kot bi bil pretepen.

5 »Nenavadno.« je govoril sam s seboj. »Vzel sem si življenje, da bi vsej bedi šel s poti, sedaj pa sem še bolj beden, kot prej. Ko bi vsaj lahko malo videl – ali pa mogoče sploh nimam več oči? Dizma je lahko videl, jaz pa ne. Saj ni za verjeti, kakšno žalostno bivanje je to – umreti in ne biti mrtev! O, ko bi vsaj kdo prišel, ki bi mi pomagal! Toda, sedaj moram ven iz te luknje – hvala Bogu, da ni globoka.«

6 Poskušal je priti ven in po daljšem času mu je tudi uspelo.

7 »V katero smer naj sedaj grem? Le kje je kakšna pot? O, ti bedna tema, ko bi vsaj imel kakšno luč, potem bi si že lahko pomagal! – Da, Juda, bil si neumen, lahko bi bil danes tam, kjer so drugi – in Mojster v njihovi sredini. Ko je Gospod še živel na Zemlji, so bili vendar lepi časi – nobene revščine nismo trpeli. Vsega je bilo vedno v izobilju. Če bi sedaj imel samo nekaj od tistih drobtin, pa bi bil že vesel. - - Toda, sedaj moram dalje, da pridem stran s tega prekletega hriba.«

8 In tako je potem šel par korakov naprej- toda v njegovo grozo je zopet stal pred enim križem. Zgrudil se je objemajoč z rokami deblo!

9 »O, kaj sedaj, zopet en križ. Kateri neki sedaj? Postavljeni so bili trije križi, kateri je sedaj ta? Moram se prepričati. Strah mi stiska grlo. Torej Juda, samo stran s strahom, moram biti siguren, kaj bo iz mene. Nobene želje nimam, da bi se zaradi enega križa pustil pregnati v največji strah.« - - Njegove roke so tipale in iskale naprej in počasi se je dvignil, naslanjajoč se na križ in tako je prišel do lukenj od žebeljev, kjer so pribili Gospodove noge. To je bil srednji križ. Potem je šel nekaj korakov proti desni, iščoč z rokami po zraku okrog in končno je bil spet pri križu Dizme. -

10 »Tako, in sedaj nazaj k križu od mojstra!« - Po nekaj korakih ga je zopet dosegel. »In zdaj malo proti levi - tako, samo previdno, da ne padem spet v tisto prekleto luknjo.« In tako je dosegel tudi tretji križ.

6. Juda in Gesma

1 Ko je Juda sedaj s svojimi rokami pretipal ta križ, je naenkrat zgrabil za človeško telo. S krikom je potegnil roki nazaj. Toda, ker se ni nič zganilo je pretipal počasi z obema rokama telo in poskušal tega na videz mrtvega človeka v tej temi postaviti pokonci. Z nekaj napora mu je to tudi uspelo, ko pa ga je popolnoma postavil, je njegovo telo nenadoma oživel.

2 »Kdo si? Kaj hočeš od mene?« Tako je kričala razjarjena postava. Juda se je prestrašil in spustil telo. Toda ta je zgrabil Judo in ga trdno držal za roki. »Si ti, prijatelj Dizma, he? Zelo prijetno od tebe, da si me obiskal. Zdi se, da Nazarenec ni držal obljube, ki ti jo je dal?«

3 »Jaz nisem Dizma, temveč Juda, ki te je tukaj našel. Zdaj mi pa povej, kdo si ti, kajti tema je kot v rogu, zato te ne morem spoznati.«

4 »Jaz? Jaz sem Gezma. Jaz sem bil pri križanju Nazarenca prav tako ubit, kot Dizma in tisti Jezus. Sedaj čakam samo na tisti trenutek, ko se bom lahko maščeval tistim, ki so mi to storili.«

5 Juda: »Ti in maščevanje? Kako pa boš to storil? Ali lahko greš stran od tu?«

6 Gezma: »Samo počakaj, jaz bom že odšel. In sem enkrat že tudi bil odsoten. Namreč po tem, ko sem vsled grozних bolečin izdihnil svoje življenje, sem počasi spoznal, da me sploh ne morejo ubiti. Kajti, ko sem ležal na tleh in sem slišal glasove okrog sebe, sem vedel, da ne nosim več svojega telesa, kajti moje noge so potolkli s sekuro. Laz pa sem vseeno lahko stal, toda okrog mene je bila noč. Tedaj sem dobil nekega človeka, katerega sem se oprijel, tega sem se držal in odšel z njim v tempelj.

Prispevši tja sem vsepovsod slišal o smrti Nazarenca. Ker pa nihče od nas ni govoril, sem se tako razsrdil, da bi lahko vse razbil, toda mene nihče ni videl. Oprijel sem se visokega duhovnika, kajti v svoji razdraženosti bi lahko nekatere spoznal – vendar vse v rdečem ognjenem siju. In ko me ni hotel nihče videti, sem postal od besa brezčuten in sem preklinjal in razsajal. Tedaj sem bil naenkrat zgrabljen od zadaj, potegnjen navzgor in vržen na tla. Dolgo sem moral ležati, kajti, ko sem se prebudil, sem ležal tukaj, pred križem in okrog mene je bilo še bolj temno, kot pred tem. Nato sem poskušal priti proč od tu, kar pa mi ni bilo mogoče.

7 Ko sem potem prišel do drugega križa, na katerem je bil Nazarener, me je zopet popadel takšen bes, da sem plezal navzgor in gori pričel tresti. Toda tam sem dobil en sunek - vse ostalo pa veš! Ko bi me vsaj pustil ležati, bolje bi bilo zame in zate, kajti mojih rok se drži kri. Z menoj ne boš doživel veliko šale, ko bi vsaj poiskal Dizmo, on je bil daleč boljši od mene. Le kje tiči sedaj?« -

8 Juda: »On je bil še pred kratkim tu, toda zapustil me je. Pomisli, jaz naj bi križ, na katerem je umrl Mojster, nesel v tempelj, kar pa sem odločno zavrnil!«

9 Gezma: »Ti nosil križ in zakaj vendar? Zato bi morali biti razlogi? Ali smem zvedeti zanje?«

10 Juda: »Torej poslušaj. Jaz sem Juda, eden od Jezusovih učencev in imam na vesti Njegovo smrt. Kajti jaz sem bil tisti, ki je templarjem izdal Njegovo bivanje tisto noč za malovrednih trideset srebrnikov. Nikoli ne bi verjel, da bi Mojster sprejel takšen umrljivi konec. Veliko bolj sem mislil, da bo On tedaj dokazal svojo moč, da se naredi za Judovskega kralja in nas s tem osvobodi Rimskega jarma in ustanovi Judovsko kraljestvo! Tako je vsaj zvenelo iz Njegovih ust in zdelo se mi je, kot bi mu bilo to prav. – Ker me tudi ni nihče zadržal, sem šel tako tja in sem izdal Njegovo nočno bivanje. Ko pa sem videl, kakšno nesrečo sem s tem povzročil, sem izgubil vso razsodnost in odhitel v tempelj. Tam sem vrgel farizejem pred noge sprejeti denar in zahteval Njegovo izpustitev. In tam sem potem spoznal vso mržnjo, ki se je zbrala proti Jezusu in v svojem obupu sem se potem obesil. – Res mi je bila dana medtem priložnost tukaj v duhovnem kraljestvu Jezusa še enkrat videti in z Njim govoriti. Pravzaprav je bil ravno Dizma tisti, ki me je odpeljal k Njemu, kajti jaz sem bil pred tem tudi v templju. Zdaj pa sem sam!

11 Jezus mi je rekel naj Ga iščem in bom našel pot do Njega, toda svojo ljubezen moram pred tem žrtvovati. Dizma pa je zahteval, če hočem najti Gospoda, da naj Njegov križ odnesem v najsvetejše v templju, kjer Ga bova srečala! – Sedaj boš tudi ti uvidel, tako kot jaz, da mi s tem ni bilo niti najmanj pomagano. Kaj bo zdaj iz tega?«

12 Gezma: »Ti si torej Juda Iškarjot – tista mevža! Da, da, poznam te še. Da bi sledil

Barabbi, si bil prestrahopeten in s tvojim Jezusom, tem Nazarencem, še nisi mogel nič pričeti. Saj sem že pred tem vedel. – In sedaj vprašuješ, kaj bo zdaj? Neumno vprašanje. Jaz bom ostal tukaj in bom počakal. Res verjameš, da bi si rad zlomil vrat v tej temi noči? Počakajva do jutra, vse nadaljnje pa bova videla. Da, stvar je dobra. Ti kot učenec Nazarenca, en samomorilec in jaz umorjenec! Midva bova doživela veselje drug z drugim – toda kakšno? Vendar nekaj za trdno drži! Kakor hitro dobim kakšnega templarja ali Rimljana v svoje roke, tistemu se ne bo najbolje godilo. Torej počakajva!«

13 Nato je bilo med njima mirno! Angel, ki je z Desmo vse opazoval, je naredil kretnjo z desno roko, na kar je strašno zagrmelo!

14 Juda je od strahu zgrabil Gezma in rekel: »Kakšen grom je bil to. Kako sem se prestrašil! Toda bilo je čudno, saj sploh nisem videl bliska. Si ti kaj opazil?«

15 Gezma: »Jaz, ne, samo grom sem slišal, toda zakaj bi se moral tega prestrašiti? Tako je tudi grmelo, ko so mi moje noge razbili. Sedaj je pa ja vseeno, kaj bo. Ko bi bilo že vsaj jutro!«

16 Juda: »Gezma, ti čakaš na eno jutro? Poslušaj, kaj mi je rekel Dizma. Pri meni je sedaj dan, pri tebi pa je noč. Zato ne verjamem v nobeno jutro, pa čeprav bova čakala tukaj do sodnega dne! Beživa vsaj od tukaj stran, kajti jaz si ne želim več še vedno spominjati na križ. Torej greva! Poskusiva priti od tukaj stran kamorkoli. Končno bova že srečala koga. – Najraje bi poiskal Mojstra!« -

17 Gezma: »Hvala, ti stari osel, še vedno nisi pozdravljen? Ali bi rad ponovno izdal svojega Mojstra? Ali se nočeš več spominjati svoje sramote? – O, Juda, jaz sem te imel za bolj pametnega. Sedaj samo še manjka, da boš začel tuliti kot kakšna stara baba! – Kako to, da te križi jezijo? Mene vseskozi ne jezijo. Zakaj jih ne razsekaš, če te tako motijo? – Rajši si iz tega lesa naredim ogenj, potem bo tu bolj svetlo in tudi topleje, kajti res je postalo hladno. To je moj predlog. Torej, poiščiva si sekiro, kajti vojaški hlapci so pustili ležati vse orodje. Vsaj jaz sem to videl, ko sem še živel. – Ti išči na desno in jaz na levo, med iskanjem pa bova drug drugega klicala, da se ne izgubiva!« -

18 In tako sta se oba plazila po tleh in iskala z rokami. Angel je pred Juda položil sekiro, ki jo je on tudi takoj zgrabil.

19 Juda: »Halo prijatelj. Našel sem eno sekiro. Ne išči več naprej. Sedaj pa teciva k tem osovraženem križu!«

20 Oba sta se zopet našla in nato šla nad srednji križ. Kolikor se je dalo dobro je Juda nameril s sekiro v križno deblo. Pogosto je tipal z rokami zareze in deblo je bilo kmalu presekan. Križ se je nevarno zamajal. Še par udarcev in deblo je bilo posekano. Padli križ je oba pokopal pod svojo težo. Nemo sta oba ležala pod njim. Šele čez

nekaj časa sta se zdramila iz strahu in ugotovila, da ta težki križ leži na njima!

21 Po dolgem času je Juda zganil svoje roke in noge in se z največjim naporom osvobodil. Potem ko je svoje ude šele prav iztegnil, je pomagal še Gazmi iz njegovega položaja. Končno je bil tudi on osvobojen in Juda je rekel: »Da, to bi lahko izpadlo neumno, zato ne bom več prijel za sekiro, da bi deblo razsekal na majhne kose! Zdaj ležiš tu, ti bedni kos lesa, skoraj bi pod tvojo težo poginil. To je pa tudi za znoreti. Veš ti, prijatelj, sedaj pa greva stran od tu in če nočeš iti zraven, bom odšel sam. Povej, kaj naj še počneva tukaj? Tukaj ne bova prišla do nobenega cilja!«

22 Gezma: »Ti Juda le mirno pojdi, jaz pa ostanem tukaj; pa če bi moral tukaj presedeti večnosti. Jaz moram še svoje maščevanje ohladiti. In prepričan sem, da bodo človeške zverine sigurno prišle tu sem nazaj!« -

23 Juda: »Potem ti pa želim res veliko sreče. Jaz pa grem stran od kraja strahu, mogoče bom našel pomoč kje drugje. Torej, ne dopusti, da bi ti bilo dolg čas.«

24 In Juda se je obrnil in šel počasi tipajoč z nogami v smeri proti Jeruzalemu. Zopet je začel govoriti sam s seboj: »Zdaj sem pa zopet sam. Stran od tega suroveža; vendar mogoče le ni bilo prav, da sem ga zapustil? – Toda tako mora biti. Sploh pa neumno govori: "Maščevati se." Jaz bi bil vesel že, če bi se moje stanje izboljšalo. Nočem misliti na nobeno maščevanje več. Meni bi bilo še ljubše, če bi srečal Dizmo ali pa kakšnega drugega dobrega človeka. Da, ti ljubi Mojster. Imel si prav, ko si učil: »Kar človek seje, to bo žel!« Čisto prav se mi godi. Jaz bi lahko bil še sedaj s svojimi brati pri Mojstru. Nobene revščine nismo trpeli pri Njemu. Toda to se je sedaj že enkrat zgodilo in mogoče bom še našel kakšnega dobrega človeka, ki mi bo pomagal!

25 Počasi, korak za korakom je sedaj stopal po hribu navzdol. Ni si drznil pogledati na stran iz strahu, da bi izgubil smer. – »Ali tukaj ne pride nihče mimo?« si govori Juda dalje. »Kdorkoli bi bil, bi mi bilo vseeno. Glavno je, da ne bi bil več sam. Da Juda, tukaj si sam zaigral, medtem ko so drugi, ki so ostali pri Mojstru, v prednosti. Ah, Mojster Jezus, da bi vsaj lahko svojo krivdo spet popravil. Lahko bi spet znova pričel, kako bi veroval v Tebe – veroval samo v Tebe! Jezus, ti dobri mojster. Če si mi odpustil, pomagaj mi še naprej, da ne bom postal še bolj beden, kot sem že tako!«

26 Ko je tako govoril, je horizont postal polagoma malo svetlejši. Nato je obstal in se malo spočil. Tedaj pa je zadel z nogo v veliki kamen in se na ta kamen usedel. Vesel, da lahko zopet malo razpozna okolico, je gledal v smer Jeruzalema. Tudi nazaj na Golgoto je pogledal in razmišljal o obema: Dizmi in Gezmu! »Mogoče pa je bilo napačno, da sem zapustil Gezmo,« si je rekel, »četudi od njega nisem mogel pričakovati pomoči, vsaj nisem bil sam. No ja, to se je zdaj že zgodilo! Vendar, od kod prihaja ta svetloba! Da, kaj se vendar godi v Jeruzalemu? Zdi se mi, da mora biti

veliki ogenj, kajti v tej smeri je na nebu videti rdečkasti sij. No Juda, sedaj imaš srečo, kajti kjer je ogenj, so tudi ljudje. Torej, naredimo tukaj konec.« --

27 In odšel je dalje, v smeri ognjenega sija. Toda ni gorelo svetlo in upanje na nadaljnjo luč se ni izpolnilo. –

28 Po nekaj urah hoje naokrog je prišel v neki vrt. Vrata vanj so bila odprta in tako je vstopil. Ko je njegova noga sedaj stopala po travi, mu je bilo prijetneje, ker je upal, da bo naletel tudi na kakšno hišo in ljudi. Ni pa se spomnil, da ljudje, četudi bi bili tu, njega sploh nebi videli. Počutil se je še vedno popolnoma kot človek, toda sam in osamljen! –

7. Juda pri svojem truplu

1 Pot je vodila dalje. Prispel je do nekega potoka, se pripognil in z obema rokama zajel vodo. Toda neki notranji stud ga je zadržal, da ni pil. Šel je naprej ob potoku vedno dlje navzdol. Videl je veliko dreves, ki so stali tam. Toda tu – kaj je bilo to? In tedaj je videl truplo na enem drevesu! In spoznal je svoje lastno telo! »Juda!«

Nemočen krik svojega lastnega imena se je izvil iz trpečih prsi. Popadla ga je neka groza pred samim seboj in kot mrtev se je zgrudil na tla!

2 Angel in Dizma sta videla negibno ležečega Juda. »To je prvo dejanje v njegovem življenju,« je rekel angel, »nadaljnji razvoj je odvisen od njegovega prebujenja!«

3 »Da,« je rekel Dizma, »ali mu ne moreva pomagati? V mojih prsih gori od bolečine, kajti pri vsem tem je bil Juda tisočkrat boljši kot jaz. Pa vendar je moj obstoj zadovoljivejši in varnejši. Tvoja družba je vendar zame nepredstavljiva milost!«

4 Angel je rekel: »Pusti sedaj to, Dizma. Gospod upa, da boš svojo dolžnost izpolnil in sploh vse naredil, da boš rešil Juda. Ti praviš, da je tvoj obstoj varnejši! Ali pa tudi veš, kaj pomeni varnost? Poslušaj: Drugim pomagati!! Jim ponuditi dom!! Jim služiti!! Temu se reče varnost!! In pomeni: Ostati v Gospodu! – Zato ti je predal Gospod to misijo, da služiš Judu in mu pomagaš z vsemi svojimi močmi! Upoštevaj pa vselej eno: Ne izvajaj nobene prisile! Ničesar ne prisiljuj! Nikoli! Si slišal? Kajti mi smo v prostem kraljestvu duha in vsaka neprostost je korak nazaj v razvoju duhovnega človeka!

5 Prej pusti nekoga stopiti v pekel, kot da bi namenoma postrigel peruti njegove prostosti. Če bi delal to zadnje, bi potem tisti res ostal tam, kjer boš ti želel, toda on ne bo sposoben dvigniti se k nekemu drugemu stališču in bo, kot ptič z ohromljeno perutjo ostal na mestu. Kdor pa se v popolni prostosti pogrezne v globino, ga njegova prostost od tam tudi izvleče, ko je tam dosegel popolno zrelost. – Zdaj pa pazi: jaz se bom sedaj dotaknil Jude, da se bo prebudil! In potem bova najino nalogo v imenu

Gospodovem izpolnila!«

6 Angel se je dotaknil Juda, ki je kot mrtev ležal tam, na čelo in prsi in z globokim vdihom se je Juda prebudil iz nezavesti. Prijel se je natančno na tistih mestih, kjer se ga je dotaknil angel in rekel: »Še vedno živim to staro svinjsko življenje, Ko bi bil vsaj mrtev! Kajti sedaj sem šele prav nesrečen, ko sem videl svoje truplo. Saj skoraj ni za verjeti. Tam visi mrtev Juda – resnični Juda pa živi! – O, ko bi vsaj ne izdal Jezusa! To je že res, kar dobri Mojster vedno govori, da ena neumnost rodi drugo. Ah, če bi jaz vsaj te neumnosti ne storil, potem tudi druga ne bi sledila! Toda, kaj zdaj? – V Jeruzalemu izgleda da se ogenj razširja. Zdi se mi, kot da bi postajalo svetleje, saj vidim obrise templja v siju ognja. Toda, kaj je to? – Saj gori sam tempelj in se je skupaj zrušil. O gorje, tempelj se je zrušil. O Jehova, Tvoja hiša se ruši! Poskusil bom priti tja, mogoče bom tam našel koga. Ali ni Dizma rekel, da je Mojster odšel v tempelj? O, tam so prekleti templjarji najsvetejše sami zažgali – in Mojster je mogoče še v templju! Že letim, toda hitro. Mogoče bom lahko še pomagal.«

7 In Juda je hitel s hitrimi koraki v smeri ognja. Ta dva pa sta mu sledila, brez, da bi Juda to opazil.

8 Njegova pot je bila utrudljiva, kajti pot je bila za njega od večne ljubezni skrbno otežena, - da bi njegovo pripravljeno voljo okrepila! Toda, ker je Juda nezgrešeno hitel proti svojemu cilju, mu je bilo pomagano s tem, da je bilo nekoliko svetleje okrog njega.

9 Končno je prispel na grozno mesto, kjer je pred tem stal tempelj. Ogenj je med tem pogorel, le tu in tam je ponekod še tlelo. Sedaj je šel okrog razvalin in iskal, če je še kje kakšen človek. Toda nikogar ni našel. Že je hotel zopet oditi, ko je zaslišal besede in sicer kletve proti Jezusu iz Nazareta.

10 Preko ruševin in ognjenih tramov naprej plazeč se skozi smrdljivi dim, je prišel na kraj, kjer je prej mogoče stal oltar. Tu je ždel neki človek! Samo še krpe obleke so visele na njegovem razpraskanem in ožganem telesu. Polen sočutja ga je Juda dvignil in ga potem zopet prestrašen izpustil, kajti v tem človeku je spoznal najvišjega duhovnika! –

11 »Tako, ti že imaš svoje plačilo, ti pošast.« je rekel Juda počasi in s tresočim glasom. »Tebi se je zgodilo čisto prav, ker si mene in Mojstra obsodil na pogin!«

12 Tedaj je oni poskušal vstati in odgovoril: »Kaj praviš? Jaz naj bi tebe in tvojega Mojstra obsodil na pogin? Kdo pa sploh si, da si upaš meni nekaj obesiti?«

13 Juda je rekel: »Jaz? Jaz sem Juda, eden od učencev Jezusa iz Nazareta in sedaj me ti nočeš več spoznati!? Saj si me vendar sam pri svoji mizi z izbranim kosilom in dobrim vinom osrečil in, kot plačilo za moje nesrečno dejanje plačal še trideset srebrnikov, danes pa nočeš nič vedeti o tem! Ali veš, kaj bi najraje naredil s teboj? -

Te s svojimi rokami zadavil! Sam si vendar rekel, ko sem se še zadrževal v tvojem ponosnem templju, ko sem še nosil svoje telo, da si želiš, da bi vsakemu Jezusovemu nasledniku šlo tako kot meni, izdajalcu! O Kajfa, zadela te je Božja sodba!«

14 »Kaj praviš? Jaz naj bi bil Kajfa? Jaz sem Eljasib, visoki duhovnik in ostajam to kljub Kajfi in tebi! In ti si torej učenec Nazarenca, tega čisto navadnega hudičevega služabnika, ki je uničil moj tempelj, ki sem ga jaz stoletja pravično upravljal! Če je tvoj Nazarenc tisti, za katerega se izdaja, potem naj pride in mi moj tempelj zopet postavi in meni zopet vrne čast in ugled. Šele potem ga bom priznal kot Gospoda in bom pozabil, kaj mi je storil in tebe priznal kot svojega duhovnika. V nasprotnem primeru pa sovražim vso Nazarenčevo zalego, tebe pa najbolj, ti nesramni izdajalec! Vedi, če bi ti mene izdal, bi te držal v najglobljih kletnih obokih, v družbi kač in gadov in se vsak dan pasel na tvojem trpljenju. Dva duhovnika bi postavil, ki bi ti pri vsakem grižljaju kruha, ki bi ga nesel v usta, zavpila: Izdajalec! Čeprav mi je Nazarenc porušil mojo hišo in odpeljal vse moje oskrbovance, imam še vedno svojo voljo in z njo bom trmasto vztrajal, kolikor bom mogel!«

15 Juda se je prestrašil nad izbruhom jeze in zajeceljal: »O, oprosti mi, kajti nisem te spoznal, kajti domneval sem, da si Kajfa. Toda, ker ti nisem storil nič žalega, te sploh nočem imeti za prostaškega. Med ostalim pa bi jaz takšne grožnje in zasramovanja od tebe, ki vendar hočeš biti božji maziljenec, najmanj pričakoval. In to o Jezusu privleči sem in Ga označiti kot hudičevega služabnika, o, to boš težko razrešil. – To je res, da sem jaz slabo ravnal, toda kljub moji veliki nesramnosti stoji vendar Mojster Jezus visoko nad vso izprijenostjo. Zapomni si eno: Nihče drugi, kot Jezus iz Nazareta ti lahko pomaga! Jaz, Juda, osamljen in izgubljen, ti povem, na koga se moraš obrniti. Samo Jezus pomaga! Za polovico ti je že pomagal, ker ti je vzel tvoj tempelj. Vse, karkoli boš kdaj hotel, si moraš od Njega izprositi in moraš globoko obžalovati svojo krivdo. Jaz si želim, da bi lahko bil pri Njem!«

16 »Zdaj pa prenehaj, ti žalujoča baba, ti si res pravi!« je kričal Eljasib. »Najprej pošlješ svojega Gospoda na križ, potem pa hočeš mene poučevati – da mi lahko samo Jezus pomaga! Če ne boš kmalu odšel iz moje bližine, te bom jaz poučil o tvojem Gospodu. Ne imenuj več tega imena, kajti tukaj sem jaz gospod in bom tudi to ostal. Res tempelj ne stoji več, toda jaz sem še tisti, kot sem bil! Visoki duhovnik po božji milosti!!!«

17 Juda je hotel še nekaj odgovoriti, toda Eljasib je zgrabil kos zoglenelega lesa in udaril proti Judu, vendar je Juda odskočil na stan. Visoki duhovnik se je še bolj razjezil in se pognal z lesom nad Juda! Tedaj pa je Juda skočil čez razbitine proč in pustil zmerjajočega visokega duhovnika samega.

18 »O, Bog, o Bog,« je rekel Juda sam sebi, »to bi se lahko pa nevarno končalo. Vesel sem, da sem stran, vendar sem na žalost prikrajšan za eno upanje. Le kam neki je odšel Mojster? Da, da, to imam v zahvalo! Hotel sem pomagati, dobil pa sem udarce za plačilo! Potem je pa že boljše, da ostanem sam. Toda kaj zdaj, kam? Vsaj malo svetlejšje je postalo in vsa okolica mi je malo bolj poznana – toda na žalost sem sam! Grozno me črviči, da bi bil kot izdajalec postavljen tja – toda Mojster mi je odpustil. Le kako naj se rešim in operem sramotni madež? Kaj naj storim? - Podal se bom na pot in obiskal svojo ženo in otroke, kajti na njih sem že čisto pozabil! Kaj bodo rekli? Ali sploh vedo, da sem za svet že umrl?

19 Torej Juda. Vstani in na delo! Poiščimo naš zemeljski dom. Sedaj mi ne preprečujejo čas in dnevne ure, kajti nisem več zemeljski človek in ne visim več na zemeljskih zakonih! »

20 Potem se ji Juda želel poiskati palico, ki jo je tudi hitro našel, ker mu jo je v njegovo bližino postavil angel in se odpravil tja proti večeru. Med potjo je iskal in opazoval v upanju da sreča še kakšnega človeka. Toda vsa okolica je bila kot izumrla, samo angel in Dizma sta ga neopazno spremljala.

8. Angelovo razodetje o Judi

1 Medtem pa je angel govoril z Dizmo: »Glej, dokler ni Juda občutil niti najmanjše ljubezni do bližnjega in je vedno mislil samo nase in si pustil dobro prijati, kjer ga ni nič stalo in je v svoji mošnji vedno nosil toliko, da bi si lahko preprečil lakoto, je bil osamljen in sam. Čeprav si je vso milost zaigral, ker je svojemu zemeljskemu, preizkusnemu življenju sam naredil konec, mu je Bog vseeno milostljiv in naklonjen. Kajti Juda je orodje, o katerem je bilo že pred stoletji pisano. In če bi Juda le v svoji stiski in žalosti našel pot do Gospoda, mu nikoli ne bi bilo potrebno trpeti, kajti potem za Luciferja ne bi bilo nobene spotike nad tem, da bi lahko Bogu kaj očital. Glej, z Judom je to tako: On vedno želi, toda vedno vse ostane samo pri želji! Če ne bi Gezma zapustil in bi mirno prenesel ves zasmeh in če bi ostal potrpežljiv, bi bilo sedaj že bolje z njim. Prav tako je bilo potem pri visokem duhovniku. Če bi ves zasmeh in celo udarec prenesel, potem bi mu lahko stala ob strani. Toda on beži ravno pred tem, kar njegovo slabost in samoljubje pahne v največjo spotiko. Vendar je Gospod potrpežljiv, zato hočeva biti tudi midva – kajti Juda je duša, ki je za rešiti. Gospodu pa bodi zahvala, da naju je usposobil, da lahko tej ubogi duši stojiva ob strani in ji pomagava!«

2 V tem času je Juda korakal neomajno dalje proti večeru in se ni niti najmanj čudil, da tam, kjer hodi, ni nobene ceste. Njegova pot je vodila po samotnih stepah in

peščenih puščavah. Nato je postal utrujen in je legal, da bi se odpočil. Njegove misli pa so bile pri njegovi ženi in otrocih in skrb glede njih je težila njegovo srce. – »Da,« je govoril, »skoraj nič nisem skrbel za njih, mislil sem samo nase. Sedaj mi je žal, da sem jim pripravil to sramoto.«

3 Juda ni našel miru, zato je vstal in šel dalje. Končno je zagledal mesto Karivtomit, ki je bilo mesto njegovega zemeljskega domovanja. Pred njegovo hišo je bilo zbranih veliko ljudi. Radovedno je odhitel tja in jezno udaril s svojo palico. Toda nihče ga ni videl in nihče slišal njegovega kričanja, zato je odšel v hišo in slišal, kako je neki templjar posmehljivo sporočil novico, da se je Juda obesil! Prestrašeno so svojci poslušali to vest, obtožbe in zmerjanja nad njihovim očetom. Samo Judita, najmlajša hčerka je stopila proti templjarju in odgovorila: »Kar je storil naš oče, bo Jehova z njim poračunal, mi pa nismo pristojni soditi in obračunavati. Vi pa, ki ste namestnik Jehove, se morate sramovati do globine svojega srca. Kajti mati in mi potrebujemo tolažbo in pomoč v tem času preizkušnje in ne posmeh in še zasramovanje povrhu. Da pa je oče svojega Mojstra izdal zaradi prezirljivega denarja, to bo moral oče tudi z Jezusom iz Nazareta sam urediti. Saj sta sedaj vendar oba v kraljestvu mrtvih. Jaz poznam Jezusa iz Nazareta veliko bolje kot vi in povem vam, da je bilo mojemu očetu že odpuščeno, še preden je to storil zaradi napačnih ciljev. Žalostno za nas pa je, da nam zakon prepoveduje očeta pokopati in da moramo vedeti, da naj služi mrtvo telo divjim živalim za hrano. To je zame najbolj strašno. Zato se vrnite zopet nazaj v tempelj in nam pustite naš mir!«

4 Z odprtimi očmi in ušesi je Juda poslušal besede svoje hčerke, ki so ga globoko v srce osramotile, nato pa je položil svojo palico v kot in položil obe roki hčerki Juditi na glavo. – Templjar je odšel, mrmljajoč nerazumljive besede v svojo brado, sosedge pa so bili od Judite potisnjeni ven. Judita je poskušala mater potolažiti z ljubečimi besedami, ona pa vseeno ni hotela o tem nič slišati, ker sta bili bolečina in sramota zanjo le preveliki. Judita pa ni popustila in v vroči otoški ljubezni rekla na koncu: »Pripravila se bom, poiskala očetovo truplo in ga pokopala, da bo vtis njegove smrti v meni zbledel! Kajti rada sem imela svojega očeta, kakršen koli je že bil in ga imam rada tudi še sedaj!« -

5 Za Juda so te besede pomenile največji čudež. Pokleknil je in prosil Jehovo naj zaščiti dejanje njegove hčerke. Po licu so mu tekle solze kesanja, njegove ustnice pa govorile: »Gospod in Bog Sabaot, bodi moji hčerki in meni, ubogemu, milosten!« Prvikrat okrepljen v molitvi je vstal in se usedel pred hišo, da bi počakal svojo hčerko Judito. - Končno je prišla. V roki je imela košarico z malico in si prizadevala čim hitreje priti iz vasice. Juda je ostajal tesno ob njeni strani. Judita se ni menila za

sosede, njihove poglede in klice. Njeno srce je krvavelo, ker ji njena mati te poti ni bila pripravljena dovoliti in jo je opozorila celo na greh po veljavnih zakonih.

6 Juda je čutil Juditin tok čiste otroške ljubezni, zato ga je vleklo k njej. Če bi takšno ljubezen čutil teči od svoje žene, bi ostal pri njej.

7 «Duhovi takšne vrste kot Juda nimajo nobenega pojma več o svoji pradomovini in so torej izvrženi zaradi samega sebe! Če se kjerkoli najde kdo, ki z njimi usmiljeno in ljubeče občuje, jih to vznemiri kot popotnika, ki v puščavi naleti na oazo, kjer povrhu tega še kdo zakliče dobrodošlico!

8 Juditina usmiljena otroška ljubezen, ki hoče svojemu očetu za vsako ceno pomagati, da bi našel svoj mir, bo Judu za rešilno sidro.«

9 Angel je še naprej poučil Dizmo: »Za vedno si zapomni, da je v duhovnem svetu pomagano samo tistim, ki ne glede na vsa nasprotja pomagajo drugim. Tu se ne dela na tem, da bi nekaj rad in želel storiti, temveč samo na tem, da nekaj resno in trdno odločeno hočeš in obenem tudi izpolniš! Pri nas, angelih, sta volja in dejanje eno, pri vas, dozorevajočih božjih otrocih pa se mora še veliko prečistiti in utrditi. Gospod vsekakor še ni nikoli izgubil potrpljenja. Vadiva tudi midva potrpljenje, da bo tudi Juditi to koristilo za zveličanje!«

10 Juda je še vedno hodil ob Juditini strani, vendar je bilo njegovo srce zopet prazno. Vse njegove želje so bile kot odpihnjene. Tudi njegova ljubezen do Jezusa je izgorela kot slamnati ogenj. Deklica pa se je med tem odločila, da gre najprej v Betanijo.

11 Njene misli so hitele naprej k Jezusovim prijateljem, njeni čuti pa so se zaposlovali z Zveličarjem. Pri tem pa je bila njena hoja lahka. Bilo ji je, kot da bi ji nebeške sile stale ob strani, njeno srce pa je bilo polno upanja! Počasi se je dan nagibal v večer, do cilja pa je bilo še dve uri hoje.

12 Začela je moliti: »O ljubi mojster Jezus, pomagaj mi in dopusti, da še danes pridem do prijateljev, da se bo moj nemir umiril in da bom lahko sledila svoji ljubezni!«

-

13 Tedaj je videla po cesti prihajati četo Rimljanov. Vodja je bil na konju. Prijahal je do deklice in jo vprašal: »Kam pa po tej poti? Dan se nagiba in tu daleč naokoli ni nobenega prenočišča!«

14 »Betanija je moj cilj.« je odgovorila Judita. »Gospodar tistega posestva je Lazar, ki je bil naklonjen mojemu očetu. Potrebujem namreč pomoč, ker je moj oče umrl.«

15 Ko je Rimljan to slišal ji je izrekel sožalje in nekaj tolažilnih besed in nato:

»Poslušaj deklica. Ponoči vendar ne iščemo pomoč v tako oddaljenem kraju. Ali nimaš nobenih prijateljev v Jeruzalemu, ki bi ti lahko pomagali? Zakaj se ne obrneš na vaše duhovnike?«

16 »Gospod,« je rekla Judita, »tu ne gre za denarno pomoč, temveč iščem nekoga, ki bi mi pomagal pokopati mojega očeta, ker si je on v trenutku slabosti vzel življenje. To pa se lahko zgodi samo na skrivaj, ker po naših zakonih namreč ne sme biti položen v zemljo. Glejte, jaz sem slabotna deklica, toda rada imam svojega očeta. Zato vas prosim, gospod, pustite me, da grem svojo pot in me ne zadržujte!« -

17 »Kdo pa je bil tvoj oče?« je vprašal Rimljan začudeno. »In kje si je vzel življenje?«

18 Judita: »Mojemu očetu je ime Juda in je spadal k majhni skupini učencev, ki so sledili Zveličarja in zdravnika Jezusa. Po nesrečni zvezi je izdal oče svojega Mojstra templju in Jezus je moral umreti na križu na Golgoti. Ko pa je moj oče videl, da se Jezus ne bo na čudežen način osvobodil, kot je upal, se je odločil za nesrečen sklep, da si sam vzame življenje. – neki duhovnik nam je prinesel sporočilo o njegovi smrti, toda na zelo oduren način, da smo se vsi zgrozili. Končno sem premagala vse pomisleke in sedaj hočem poiskati truplo svojega očeta in ga pokopati! – Vam gospod smem to povedati, ker vi niste Jud in mislim, da me vi tudi ne boste izdali zaradi moje namere!«

19 Rimljan: »Ne, moja hčerka, nikoli te ne bi oviral pri delu usmiljenja, nasprotno, podpiral bi ga. Toda povej še enkrat, kako je ime tvojemu očetu?«

20 Judita: »Juda, gospod. Po poklicu je bil lončar. Odkar je Jezus hodil skozi deželo, je tudi moj oče hodil z Njim. Doma smo marsikdaj trpeli pomanjkanje in morali živeti zelo skopo, vendar nam je Jehova vedno podaril toliko, da smo lahko živeli.«

21 Rimljan: »Poslušaj deklica. Tvojega očeta sem poznal. On je bil slab človek, bil je lakomen, prepirljiv in se ni rad uklanjal redu!« -

22 Judita: »Gospod, bil je moj oče!«

23 Rimljan: »Da, moja hčerka. Lepo je, da z otroško ljubeznijo misliš na svojega očeta in ga ohranjaš v lepem spominu. Toda tvoj oče ni vreden te ljubezni, zato ga pusti ležati in se vrni domov.«

24 Judita: »Ne gospod. On je moj oče in ostane za vso večnost. Jehova zahteva spoštovati očeta in mater. Nič ne piše o dobrih očetih in materah, temveč samo o očetu in materi. Zato poskušam, kolikor pač morem, pomagati svojemu očetu, da bo našel svoj mir!«

25 Rimljan: »Poslušaj deklica! Tvoja ljubezen spominja na ljubezen božjega mojstra. Povej, ali si privrženka Nazarenca?«

26 Judita: »Da in ne! Da, ker ga ljubim in ne, ker sem do sedaj ostala zvesta templju, dokler nam tempelj ni izročil zadnji dokaz svoje zmote. Sedaj pa ne morem več ostati zvesta templju. Želim si za vedno oditi v Betanijo. Moja mati lahko pride za menoj. Moji bratje pa imajo potujočo kri v svojih žilah po našem mrtvem očetu. Oni bodo tako

ali tako odšli svojo pot!«

27 Rimljan: »V tem ravnaš pravilno, sicer pa je Lazar moj prijatelj, peljal te bom k njemu. Mi gremo namreč v Jeruzalem in ti zato lahko pomagam. Sigurno si utrujena in lačna?«

28 Judita: »Gospod, ves dan sem hodila. Bog mi je dal moč do tukaj in mi bo tudi dalje pomagal!«

29 Rimljan: »No, potem pa pridi na mojega konja! Ni se ti treba bati, da boš padla dol, trdno te bom držal, tako boš prišla prej v Betanijo!«

30 Nato je Rimljan dal svojim vojakom še nekaj navodil, predal povelje drugemu in ukazal peljati četo v Jeruzalem.

31 On sam pa je v hitrem diru jahal proti Betaniji. Tam so se zelo začudili, ko so videli rimskega vojaka dirjati na konju z mlado deklico v naročju. Tedaj pa je Lazar spoznal v njem starega znanca in dobrega prijatelja. Najpristrčneje ga je pozdravil in obema zaželel dobrodošlico! Rimljanu je povedal, da ima že veliko gostov, veliko skupnih znancev, med njimi Poncija Pilata, kot tudi skoraj vse Jezusove učence in mater Marijo. Rimljanu se je odvalil kamen od srca, kajti sedaj je vedel, da bo deklica dobro sprejeta. Tedaj je Lazarju deklico predstavil in ona je potem povedala vse, kar se je dogajalo. Tudi Lazarja je ganila dekličina otroška ljubezen. Takoj jo je odpeljal v sobo za prenočitev, da bi si lahko odpočila.

32 Rimljan, ki je imel samo še malo časa, je šel med tem k veliki družbi, Pilatu o vsem poročal in se nato dolgo pogovarjal z učencem Janezom.

33 Pozno ponoči je zaradi svoje dolžnosti zopet odjahal v Jeruzalem, brez, da bi še enkrat govoril z Judito, ker je že trdno spala.

34 Zgodaj zjutraj so bili že vsi na na nogah. Tedaj je tudi Judita prišla v veliko sobo, kjer so že vsi sedeli pri zajtrku. Lazar jo je odpeljal k Mariji, ki je deklico objela in ji materinsko poljubila s solzami obliti obraz. Pri tem pa je govorila z ljubečimi besedami besede, ki jih Judita v svojem življenju še nikoli ni slišala. Verujoč je gledala v Marijo, ki je govorila: »Glej, Jezus, moj Sin, naš dobri Zveličar in Mojster - živi! Bodi prepričana, da tudi Juda, tvoj oče, živi! Vsekakor njegovo stanje še ni pravo življenje, vendar mu bo pomagano, če bo rešilno roko večne Zveličarjeve ljubezni zgrabil in jo trdno držal!«

35 Juda je vse slišal in videl. Vsak postopek je smel doživeti skupaj z njimi. Ljubezen in pripravljenost njegove hčerke je spravila njegovo notranjost v največje razburjenje. Nobenih očitkov, nobenih zahtev! To je bila nebeška glasba za njegovo do smrti ranjeno dušo!

36 Janez je sporočil deklici, da bo Lazar prevzel pogreb in da naj bi bil Juda pokopan v Betaniji.

37 »Tebi ni potrebno tega vznemirjanja doživljati z nami,« ji je rekel Janez, »danes ponoči bomo šli po truplo tvojega očeta in jutri ob tem času mu boš lahko ob grobu izkazala svojo zadnjo čast.«

38 V tem trenutku je Janez ugledal Judo in mu rekel: »Moj brat Juda, o, to je trda, trda preizkušnja zate, ko si vendar vse tako natančno vedel, kot mi, toda vedno si verjel, da lahko Božjo duhovnost pomešaš z materialno. Pogledaj, tvoje stanje je posledica tvojega dejanja. Nič ti ne očitam, očitam pa sam sebi, da ti nisem stal ob strani v tvoji slabotni uri. Toda tebi bo pomagano. Ostani en dan s tvojim, tebi nevidnim, bratom Dizmo, ki ti služi, tukaj v naši ljubezni, potem pa ti bo nakazana nova pot. Vendar upogni svoje srce v ponižnosti pred Gospodom. Jezus s teboj! Jezus z nami!«

39 Začudeno je deklica vprašala: »Povej, ljubi prijatelj, s kom pa si pravkar govoril?«

40 Janez: »Z Judom, tvojim očetom, ki si ga ti pripeljala s seboj k nam in ki je zaradi tvoje odločne otroške ljubezni bil osvobojen vezi svoje noči in se sedaj drži tebe, kot bi bila njegov bog. Seveda ga ti ne vidiš in tudi ne moreš govoriti z njim. Toda tako je tudi dobro zate, kajti ti tega še ne bi znala prenesti. Kajti, takšno kot je njegovo stanje, takšen je tudi njegov izgled. Lahko pa se veseliš, kajti on gre življenjskemu cilju nasproti. Kar je tvoj oče do sedaj pretrpel si ni mogoče predstavljati. Kar pa je enkrat dojeto od duha življenja, to je že tako dobro, kot rečemo, da občuti že majhno dobroto kot največjo blaženost!«

41 Nato se je Janez poslovil od Marije in deklice, da bi z nekaterimi brati in enim Lazarjevim hlapcem odšel po Judovo truplo.

42 Voz z malo daljšim zabojem in v njem par kosov večjih tkanin je bil že pripravljen in tako so se odpeljali proti Jeruzalemu. In Juda z njimi. Judi se je zdelo kot da ga neki magnet vleče k Janezu. V njegovi bližini mu je bilo lažje. Tokrat je lahko tudi okolico dobro spoznal in brate, ki so se na vozu udobno namestili. Samo Janez je edini vedel, da je bil Juda z njimi. Zato se je Janez vzdržal vsakega razgovora z njimi, da ne bi izgubili na notranjih močeh. V tem miru in tišini je en žarek življenjske toplote prešel na Juda.

43 Angel in Dizma sta prav tako sledila vozu in bilo je dobro, da je bila dana bratom ta zaščita. Kajti nasprotnik vsega življenja je dobro vedel za to misijo in jo poskušal zmotiti. Neka karavana trgovcev naj bi jih ustavila. Tedaj pa je šel angel, kot viharo neurje preko njih in bratje so pohiteli, da bi še suhi prišli do Lazarjevega prenočišča pri Jeruzalemu. Zakupnik je bil presenečen, ko je Janez s to vožnjo prispel. Ko pa je izvedel za vzrok, je bil takoj pripravljen, da jim pomaga in pošlje hlapca na kraj, kjer se je Juda obesil. Njegov strah je bil utemeljen, kajti tempelj je resnično tam postavil

stražo, da bi preprečil, če bi hoteli truplo odpeljati. - Tako so se bratje kar precej prestrašili, ko so izvedeli za to sporočilo.

44 Janez pa je zaupal, kajti verjel je v moč ljubezni! »Mi ne maramo povzročati jeze,« je govoril, »toda po sončnem zahodu gremo po njega in ga odpeljemo domov v Betanijo. Lahko bi šli tudi k Rimskemu poveljniku in si pri njem zagotovili zaščito, toda zakaj zahtevati posvetno pomoč, če smo deležni duhovne! Glejte, veliko število angelov nam stoji ob strani, saj vendar velja izpolniti željo enega otroka! Zato ne skrbite, kajti Jezus, naš zvesti Bog in Oče, je že poskrbel!« -

45 Juda je v tem času strašno trpel, ko je primerjal sebe s svojimi brati. Globoko je obžaloval svoje dejanje, toda njegova notranjost je ostajala prazna, ker še vedno ni našel poti k resnični prošnji in hvaležnosti! Janez mu je zopet spregovoril, tokrat o pravem dojemanju predanosti: »Moj brat, glej, preteklosti ni mogoče izbrisati, res pa lahko posledice našega napačnega ravnanja usmerimo drugam. Tebi želijo vsi bratje pomagati nositi in ti stati ob strani, da bi iz sebe ven znal ustvarjati novo bodočnost. Kajti na preteklosti se zadržuje tisti, ki svoje dejanje opravičuje in rad druge dela odgovorne. Toda bodočnost je samostojno, prsto življenje iz ljubezni do Jezusa, našega Gospoda, ki naj bi vstal v naših srcih. To nas postavlja pred naloge, za katere se nam včasih zdi, da jim nismo dorasli, toda v veri na in v Jezusovo ljubezen najdemo moč, ki jo potrebujemo in tudi čudovitega pomočnika. Ti se ne bo mogel premakniti z mesta, če boš ostajal v svojem lastnem gledanju na življenje. Poslovi se od vseh svojih prejšnjih gledanj in načel, kot si se poslovil od svojega prejšnjega telesa, in postalo ti bo bolje in postal boš prost v svojem srcu.! Zato bodi miren in prost!«

46 Te besede so dobro delovale na Juda, vendar sta njegova žalost in bolečina ostali, ker še vedno ni vsega dojel.

47 Ko se je dan nagnil, so se bratje podali na pot. Nato se je pooblačilo, nastopil je vihar in v kratkem času izbruhnila nevihta. Blisk je sledil blisku in preteče bobnenje gromov je templjarje pognalo nazaj v tempelj. Pri takšnem vremenu si niso drznili zopet ven. – Toda bratje so ostali suhi in tako zopet doživeli Mojstrovo gospostvo, ki jim je zagotavljala luč in zaščito. Ko so prispeli do trupla, so ga rešili vrvi in večkrat zavili v prte in potem tiho odšli nazaj. Šele, ko so imeli Jeruzalem za seboj, je tudi nevihta ponehala. Počasi so se prikazale tudi zvezde in pod lepim nočnim nebom so šli spet nazaj v Betanijo. Juda je ždel na zaboju svojega trupla, ki mu je bilo pred nekaj dnevi takšna grozota. Danes pa se mu zdi ločitev, ki stoji pred njim, bolj kot spoznanje in te ure je občutil kot darilo svojega Gospoda! Sredi noči so prispeli v Betanijo. Lazar je pustil izkopati grob in najintimnejši prijatelji so pričakovali skupno z

Judito njihov prihod!

48 Ko so prispeli, so se takoj lotili pokopa! Tiho in brez besed je bilo truplo predano zemlji. Potem, ko so odstranili vrvi, je Lazar podelil blagoslov, nato bratje in nazadnje Judita, njegova hčerka!

49 Nobena solza, temveč nebeško veselje je prešinilo Juditino srce in tako je pričela moliti: »O Ti dobri zveličar Jezus! Ti pomočnik v stiski! Ti osvoboditelj od strahu in tesnobe! Tebi se hočem posvetiti od sedaj naprej do večnosti. Pusti raje, da jaz zaidem, toda pomagaj mojemu očetu! Podari mu mir, tolažbo in pokoj in dopusti da spoznam Tvojo sveto ljubečo voljo. Blagoslovi Ti, kajti brez Tvojega blagoslova ne morem več obstajati! Amen!«

50 Vsi so bili presunjeni, Juda pa se je onesvestil zaradi velike ljubezni svoje hčerke!

51 Pri siju bakel so zakrili hlapci grob v zemljo. Prijatelji in bratje skupaj z Judito so odšli nazaj v hišo. Juda pa je ostal pri svojem grobu. V njem je bilo vse kot mrtvo in brezbrizno je strmel predse. V takšnem stanju je ostal, dokler ni njegova hčerka zgodaj zjutraj prišla k grobu, tam pokleknila in molila: »O Ti veliki sveti Bog! Ti stvarnik vseh krasot! Ti Gospod nad vsemi stvarmi! Glej, tukaj v prahu nizkotnosti ležim pred Teboj, da bi Tebe, ki si z vsemi usmiljen, ponižno prosila za milost in usmiljenje! Tu leži moj spočetnik in hranitelj, ki je svoje lastno življenje izkoristil, da si je končal življenje in nas zapustil v pomanjkanju in samoti. O Gospod! Ti veš za vse stvari, Ti edini poznaš razloge njegovega dejanja in zato Te prosim: O, pusti vladati milosti! Ne meri z mero, s kakršno je meril moj oče, temveč izvajaj tu na njem Svojo povsod poznano milino! Če pa moraš zaradi Svoje pravične volje izliti mero kazni, o, potem pusti, da bom jaz nosila posledice. Pusti, da bom jaz nosila to globoko, globoko krivdo – in mene postavi v pravo trpljenje, da bom lahko jaz poravnala očetov dolg. Daj, da bo srce mojega očeta našlo svoj pokoj, po katerem tako hrepeni in pusti, da bom jaz hodila okrog brez miru in pokoja, dokler mi Tvoja milina ne bo priznala, da je velika krivda očiščena. O Jehova, o Gospod in Bog Sabaot! Zaradi volje Tvoje velike ljubezni mi dopusti doprinesti to žrtev in mi daj za to moč in voljo! Amen!

52 Gospod Jezus, Ti pomočnik in Zveličar! Tudi k Tebi kličem iz otroškega srca in Te prosim: Ne nosi krivde mojega očeta in mu bodi milostljiv in usmiljen zaradi Svoje velike ljubezni. Amen!« - In notranje okrepljena je deklica odšla nazaj v hišo.

53 Juda je slišal vsako besedo in videl kretnje svoje hčerke in med poslušanjem se mu je zdelo, kot da bi ga neka roka zgrabila za prsi in potegnila iz njegovega srca več metrov dolgo rdečo vrv. Tedaj se je potuhnil vedno bolj sam vase, kar je naenkrat zažarelo vse nebo in kot zlati dež se je vse iskrilo okrog njega. Okrog njega in njegovega groba pa je nastala v premeru 7 metrov sijoča zaščitna stena, ki je rasla

vedno višje. –

54 Dizma je vprašal angela o pomenu tega silnega pojava in dobil naslednji odgovor: »Glej, ljubi prijatelj! Veliki, usmiljeni Rešenik in Božja ljubezen sta ti bila tukaj vidna, kot ju je tudi Juda zaznal. Priklicana sta bila z molitvijo najčistejše otroške ljubezni, ki je, da bi osrečila očeta, hotela vzeti vso krivdo nase. Kar smo smeli tu doživeti, je rojstvo resničnega plodu od drevesa življenja. Potem, ko je bila zahvala izrečena in postavljena ven, do srca velikega Vseusmiljenca, je bila ta ljubezen poslana nazaj, kot resnično znamenje uslišanja in kot lomilec valov sovražnih vplivov! Kar smo tu doživeli je največja redkost in do sedaj skoraj edina!!

55 Zato naj spomin otroške ljubezni sveti za vso neskončnost in postane za oltar! Mi angeli in Božji služabniki pa sklonimo sovje glave, upognimo kolena in molimo! Zdaj je Juda rešen! Kar ni zmogel iz sebe samega, mu je bilo zdaj olajšano iz prostega, otroškega božjega življenja njegove hčerke. In čudovita odrešilna ljubezen drži z na novo odprtimi milostnimi sredstvi že obe roki daleč tja! Zato bodi pozoren na vse, kajti Judova rast je tudi tvoja!! (In tudi naša.)

56 Juda je vstal in videl kot v veliki oddaljenosti sijajno zlato luč! Sam s seboj je govoril: »O kako dobro je storil tvoj govor mojemu srcu. Ti ljubi, dobri otrok. In kako slab se zdim zdaj samemu sebi. O Judita, ti želiš nositi kazen in sramoto namesto mene! O Bog, ali obstajajo takšni ljudje? Oh, ko bi vsaj našel Jezusa, mojstra! Na kolenih ga hočem prositi tako dolgo, dokler ne bom prepričan, da bo mojemu otroku ta ljubezen poplačana in ji ne bo potrebno nositi mojega velikega bremena krivde! – Sedaj pa hočem iti v hišo in poiskati Judito, da se ji bom lahko zahvalil, čeprav tega ona ne bo opazila!« -

57 In odšel je v hišo in tudi sijoči steber z njim. V hiši je našel Judito, se naslonil nanjo in jo goreče poljubil ter molil: »O Jezus, Ti ljubi, dobri Mojster! Obdrži tega otroka v Svojem srcu in dopusti, da Te najdem v svoji stiski, da mi bo pomagano!« -

58 Nato je šel nazaj k grobu in tu naletel na krdelo mračnih predrznih tovarišev, ki so vneto rovarili po zemlji. Poln radovednosti je opazoval njihovo početje. Iz pogovora je razbral, da v tem sveže nametanem hribčku iščejo zlato in dragulje in videl, kako si vneto prizadevajo priti čim prej na dno groba. Ko so potem končno prišli tako daleč, so namesto zlata in draguljev našli Judovo truplo in so bili grozno razočarani. Tedaj pa je eden od njih zagledal Juda in zaklical: »Glejte tam, tovariši, stoji lastnik tega trupla, nas pa pusti kopati in se mučiti. Ha, pridi bliže sem! Kdo pa si pravzaprav? Tebe bi morali vendar poznati! Pridi, le ne skrivaj se, ti si vendar lončar Juda, goljuf in tat in kot smo slišali tudi še izdajalec! Pridite tovariši, Juda naj se pokori za svojo radovednost, da nas je opazoval!«

59 In tako so ga obkolili z mračnimi potezami na obrazih. »No, ali nočeš govoriti, ti izdajalec in malopridnež, ti nadslepar, ven z besedo!«

60 Juda je rekel« »Kaj pa sem vam storil, da me zasramujete in mi grozite? Res sem Juda in sem izdal svojega Gospoda, toda zato sem bil do sedaj že dovolj kaznovan. – Še danes bi lahko bil pri Jezusu, mojem Mojstru in bi lahko užival radosti. Tako pa sem sam in osamljen in ne vem niti tega, kako dolgo sem že v duhovnem kraljestvu!«

61 Eden od tovarišev je rekel: »Nehaj nam ti, izdajalec, pripovedovati velike zgodbe, kajti tam kjer si bil ti, nas ne zanima. Da pa si nas pustil delati, kjer za nas ni bilo videti nobenega dobička, to mora biti kaznovano! – Torej pojdi, zakrij hitro svoj grob, ker se ti bo drugače slabo godilo. Mi pa gremo dalje, kajti priti hočemo čim prej do zlata in srebra!« -

62 Juda je molčal, vzel lopato in luknjo zopet zakril. Ko pa je bil gotov, je položil lopato na stran in jim rekel: »Da, kam pa sploh hočete? Mi smo vendar duhovna bitja in ne potrebujemo več zlata in srebra. Kar potrebujemo, je domovina, kraj, kjer bi lahko ostali!«

63 Vsesplošen smeh je zadonel Judu nasproti! Odgovorili so mu: »Mi duhovi? In ne potrebujemo več nobenega zlata? Ti si pa gotovo izgubil ves razum! Si opazil mogoče, da je naš svet kaj drugačen od materialnega? Mogoče je pri kakšnem izdajalcu drugačen, naš pa je še vedno isti!«

64 »Dragi možje,« je rekel Juda, »poslušajte me: Jaz sem bil učenec Jezusa iz Nazareta. Odkar imam tukaj samo nekaj bednih ur za seboj, je vstala v meni luč o mojem preteklem življenju. Globoko obžalujem svoje napačno delovanje, ki je izšlo iz mojega napačnega mišljenja. Tudi jaz sem strmел za zlatom, dobrinami in častjo. Kako pogosto sem moral slišati iz Gospodovih ust, da vse zlato in vsi zakladi zemlje nič ne koristijo in moramo vse zapustiti, ko odložimo svoje telo. Jaz sem moral izvedeti šele sedaj, da sem bil in sem najsiromašnejši. Vi morate sigurno tudi priznati, da ste prav tako ubogi, kot jaz in da vse, kar vi imenujete denar, živi samo v vaši domišljiji. Tako je tudi ta svet, v katerem mi sedaj živimo, samo navidezni domišljijski svet. Lahko vam prinesem potrdilo, da ta vaš sedanji svet nima nobenega obstoja. Pojdite z menoj v Jeruzalem, tam leži v ruševinah tempelj, ki je bil že 100 let nastanjen in je vladal v njem visoki duhovnik Eljasib in njegovi privrženci. Ker je hotel Mojster prebivalcem tega navideznega templja pomagati, je pustil to navidezno in slepilno stavbo zrušiti. Medtem ko so potem vsi verovali Gospodovim besedam in se pustili voditi na novo življenjsko pot, je ostal visoki duhovnik trdovraten in še sedaj živi tam v ruševinah! – Pridite in se sami prepričajte o mojih besedah. In če sem lagal, potem lahko naredite z menoj, kar hočete, potem bom vse potrpežljivo prenesel. Če

pa sem vam povedal resnico, potem mi lahko še naprej verjamete, da je vaše navidezno življenje eno izgubljeno!«

65 Smeh se je nadaljeval, vendar je voditelj rekel: »Poslušajte, o tem bi bilo potrebno razmisliti, ker tako ne bomo nič zamudili. In če ima Juda prav, da lepi in ponosni tempelj leži v ruševinah, potem lahko računamo na veliki plen, kajti tempelj skriva veliko bogastvo!«

66 Ta predlog jim je bil všeč, zato je voditelj nadaljeval: »Veseli pa se, prijateljček, če si nas nalagal, kajti potem te bomo razkosali!«

67 Z grožnjami, kričanjem in preklinjanjem so šli dalje, Juda pa so držali v sredini.

68 Otožno se je Juda oziral proti Betaniji in v srcu pošiljal blagoslov za blagoslovom in prošnjo za prošnjo svoji hčerki Juditi. Številne zasmeh je moral poslušati, vendar nanje ni odgovarjal. Po dolgi utrujajoči hoji so od daleč zagledali Jeruzalem in nobeni nazobčani tempeljski nadzidaki jim niso svetili nasproti, ampak so, kamorkoli so pogledali, videli temne dimne oblake. Med seboj so začeli ugibati, da ima mogoče Juda prav. – Kmalu zatem so prispeli do ruševin in šli naokrog zažganih in razrušenih zidov. – Za Juda se sploh niso več zmenili, ampak so začeli okrog in pod ruševinami iskati zaklad, kolikor sta jim je to dovoljevala dim in vročina. Juda pa je med tem iskal visokega duhovnika in razmišljal ali je še vedno tukaj? Ko pa je tako po širnih razvalinah iskal in se plazil naokrog, so prišli iz neke kletne luknje visoki duhovnik in še nekateri drugi duhovniki. Napadli so Juda in ga suvali in pretepali, dokler se ni nezavesten zgrudil. Vendar je še pred tem zaklical: »Gospod Jezus, pomagaj mi!« To so slišali tudi tovariši. Ko so videli, kaj se je zgodilo, so pohiteli Judi na pomoč in govornik, po imenu Josef je vprašal ves besen: »Zakaj pa pretepaš Juda? Kaj ti je pa naredil?«

69 Ves zagrenjen je visoki duhovnik zakričal: »Tudi vam se bo takoj zgodilo tako, kot temu izdajalcu tukaj. Najprej je izdal svojega Mojstra, potem mene in sedaj pripelje celo tolpo zločincev tu sem, da bi se maščeval, ker sem mu zagrozil, da ga bom ubil!«

70 »Ti bedni hinavec,« je odgovoril Josef, »dol s tvojo hinavsko obleko, mi te bomo naučili maščevanja. – Zaradi česa zločinec! Zapomni si, z nobeno besedo ti Juda ni hotel škodovati. On nas je vodil tu sem samo zato, da bi nam dokazal, da smo v onostranstvu! In sedaj vidimo, da je imel Juda prav. Ni se nam zlagal, zato je sedaj pod našo zaščito. Ti pa si svoje gospostvo sedaj zaigral v tem tvojem lažnem kraljestvu. Pridite bratje! Zgrabite tega sleparja in na Golgoto z njim. Na križ, kamor spada, da ne bo mogel nobenemu več škodovati!«

71 V tem trenutku je Juda zopet prišel k sebi, Josef je stopil do njega, ga podprl in rekel: »Ti je kaj hujšega storil? Zato naj se pokori! Vstani sedaj, da si boš opomogel.«

72 In sedaj je bil Juda spet na nogah in videl, kako so slekli visokega duhovnika in ga zvezali za noge, zato je vprašal: »Zakaj pa to delate? On vam vendar ni storil nič žalega.«

73 Josef je rekel: »Nam ne, pač pa tebi in to nas jezi! Če bi bil on razbojnik kot mi, bi to lahko razumeli, toda on je božji služabnik. Zato naj trpi, ker bo križan na Golgoti! Pridite, zgrabite ga in gremo. In ti, brat Juda, boš držal govor ob truplu, ker ga bomo križali!«

74 Juda: »Stojte. Ne tako. Ne bomo si naložili še večje krivde. Pozabiti moramo, da nam je želel hudo. Pridite in ga osvobodite, kar sigurno potem ne bo v našo škodo. Vam on ni nič naredil in jaz sem vesel, da imam končno enkrat priložnost, da lahko ravnam po volji svojega Gospoda. Ne sodite, da ne boste vi obsojeni! Zato mi pomagajte razvezati vezi, če pa bo potem ostal v svoji trdovratnosti in besu, potem lahko z njim naredite, kar hočete. Če pa bo pripravljen postati drugačen, naj bo svoboden. On je v naših rokah, zato se nam ga ni potrebo bati!«

75 Nato se je Juda nagnil nad Eljasiba in rekel: »Tako, dragi prijatelj, vse si slišal. Kako se misliš obnašati? Hočeš še naprej tuliti ali hočeš, tako kot mi, držati mir in tišino? Slišal si, kaj se ti lahko zgodi, zato ne preišluj predolgo in prosi brate za odpuščanje!«

76 Može so resnično brez nasprotovanja razrešili velikega duhovnika vezi. Ko je bil prost, se je Judi goli Eljasib zasmilil, zato je slekel svoj plašč in z njim ogrnil premrlega moža. –

77 V tem trenutku je prišel Dizma in Judo na angelovo povelje ogrnil z novim plaščem. Juda je Dizmo spoznal in ga z velikim veseljem objel in rekel: »O, da si ti zopet tu, sedaj se ne bom več ločil od tebe. Doživel sem grenke čase!«

78 Dizma mu je odgovoril: »Pusti to, brat Juda. Za vse vem. Bil sem ves čas ob tebi in tudi občutil vse tvoje trpljenje in bolečine. Če ne bi imel zagotovila, da ti bo pomagano, bi od bolečin umrl. Toda sedaj, srečni brat, se ne zaposlujva s samim seboj. Kajti najina naloga se imenuje: Pomagati! In kolikor boš ti pomagal drugim, toliko bo pomagano tebi!«

79 Juda je rekel: »Dobro je, da si me tega spomnil. Še vedno sem stari Juda!« In potem je Juda Dizmo odpeljal k svojim bratom in rekel: »Tu je moj prijatelj Dizma, ki mi je prvi pomagal na tem svetu. Izgubil sem ga, toda hvala Bogu, sedaj sem ga zopet našel in ne bova se več ločila. Tako, kot se tudi mi ne bomo! Ostali bomo skupaj!!« -

80 Visoki duhovnik pa je stal ob strani in ni rekel nobene besede. Toda Josef, starešina tovarišev je stopil proti Dizmi in rekel: »Da prijatelj, mi se vendar poznamo. Od kod pa ti prihajaš? Popolnoma smo te izgubili iz oči, od kar so nas Rimljani tako

zdelali . – Tebe so vendar ujeli, medtem ko smo mi padli v neenaki borbi. In sedaj se zopet srečamo?!«

81 Dizma je spoznal svojega starega tovariša in rekel: »Da, dragi Josef, časi se hitro spreminjajo. Bil sem obsojen in z Gezmo skupaj ubit na križu. Istočasno z nama je bil križan tudi veliki Nazareneec. Tam, v smrtnem boju sem na edino prošnjo, ki mi je prišla iz najglobljega predela srca smel zgrabiti rešilno roko. In sicer – rešilno roko Jezusa iz Nazareta. Samo Njemu se moram zahvaliti za svoj obstoj in dovoljeno mi je bilo doživeti številne neizrekljive milostne dokaze rešilne ljubezni Jezusa Zveličarja! Moje srce pozna samo hvaležnost za takšno brezmejno ljubezen kot tudi zato, da sem vreden, da lahko pomagam! –

82 Povejte bratje. Ali ne sovražite svojega sedanjega stanja? Ali si ne želite živeti zadovoljno in srečno. Sreča bi bila za vas in za druge, če bi prenehali gledati samo nase. Kajti tukaj, v kraljestvu duhov je drugače tehtano in ocenjeno kot v zemeljskem bivanju! Vprašajte vendar tega ubogega visokega duhovnika, kako dolgo se že on nahaja v tako imenovanem onostranstvu in kako daleč je že do sedaj prišel. Če mu ne bi usmiljena Jezusova ljubezen odvzela njegovega navideznega templja, bi bil on čez tisoč let še vedno navidezni visoki duhovnik!

83 Samo Jezusovi ljubezni se mora zahvaliti, da sedaj nosi Judov plašč!« -

84 »Ah, Dizma,« je prekinil Josef svojega vojnega tovariša in voditelja, »kaj vse nam pripoveduješ?! Mi nimamo nobenega hrepenenja po tem, da bi drugače živeli in postali drugačni. Seveda vama obema sedaj verjamem, vendar se sedaj sprašujem, kaj pravzaprav mislita narediti z nami? Kot vidim, sta tudi vidva prav takšna uboga hudiča kot mi! Da nam zlato in srebro ne more več koristiti, to sedaj uvidim. Toda, kam z nami? Kri se drži naših rok. Ropi in požigi so bili naše življenje!! Sedaj naenkrat pa naj nam bo to vse odpuščeno in pozabljeno? Komaj verjetno! Ker nam je zdaj jasno in je tudi vse resnično, kar so nas v mladosti učili, n. pr. da se po smrti življenje nadaljuje, tako bo resnična tudi prihajajoča sodba, da bomo mi vsi pogubljeni! Ti sam si bil vendar istega kova kot mi, na koga in na kaj se boš potem skliceval, ko pride sodba?

85 O tistem Nazarencu govoriš o katerem je govoril že Juda. Toda ali ima potem On oblast in pravico odpuščati grehe? In ali lahko On brez nadaljnega razpolaga z ljudmi, ki vedno delajo ravno nasprotno, kot On uči? – Poglej Juda! Njegovih rok se ne drži kri in rop. On je bil dolgo časa z Nazarencem in je hodil z Njim kot učenec po deželi in bil takorekoč Njegov prijatelj. Tukaj pa je Juda prav tako slabo postavljen kot mi. Njegov Jezus ga je lepo pustil sedeti v blatu. Mi bi ga lahko razkosali, ko je padel v naše roke in tudi visoki duhovnik ga je pretepel do nezavesti. In noben Jezus

ni prišel, da bi mu pomagal. Ne, Dizma! Če nas hočeš prepričati in nam hočeš in lahko pomagaš, nam moraš naliti čistega vina in svoj prav dokazati!«

86 Dizma je osupnil in ker ni vedel pravega odgovora je šel par korakov nazaj k svojemu angelskemu voditelju in ga prosil, naj mu vendar stoji ob strani. Angel je prikimal z glavo in rekel: »Da, moj prijatelj, če me prosiš, potem ti tudi smem pomagati in to tudi rad storim. Toda zakaj se v svoji stiski ne obrneš na Jezusa, Gospoda! – V svojem srcu? Ali sploh veš, če me bodo tvoji prijatelji priznali in me poslušali? Vprašaj jih najprej, če se strinjajo tudi s tem!«

87 Dizma je odšel zopet nazaj in rekel Josefu: »Poslušaj, v bližini je še nekdo, ki je že dolgo prebivalec duhovnega sveta in on vam lahko na vsa vprašanja pravilno odgovori in nam tudi o Jezusu pokaže pravo luč. Ali ga hočete poslušati namesto mene?«

88 »Lahko pride,« je odgovoril Josef, »najpomembnejše je, da nam vse pojasni, če lahko. Pripravljeni smo ga poslušati!« -

89 Tedaj je angel pristopil in rekel: »Bodite mi pozdravljeni, dragi prijatelji. Prosite me za pojasnilo o Jezusu. Glejte, jaz sem prastari prebivalec tega duhovnega sveta in dobro poznam Njegov red. Sem služabnik mojega Gospoda in Boga in sem tudi samo zato tukaj, da izpolnim Njegovo voljo, ki se glasi: Prinesti pomoč tistim, ki za pomoč prosi! Dati resnico tistemu, ki jo zahteva! Sedaj pa vas vprašam, ali mi hočete resnično verjeti ali pa videti kot nekoga, ki govori iz svojeglavosti?« -

90 Josef mu je odgovoril: »Ne poznamo te, pa nas vendar imenuješ dragi prijatelji! Ali tudi veš, kdo smo? Z nami je nevarno občevati, mi smo razbojniki in večkratni morilci. Sicer smo bili vojaki, toda prelita kri nas je naredila vedno bolj pohlepne. Zato se z nami ni dobro družiti. Kajti, če nam gre slabo, ne moremo zagotoviti, da tudi tebi ne bo šlo slabo. Mi imamo že veliko izkušenj in zato tudi našemu voditelju Dizmi ne verjamemo kar tako brez nadaljnega. Ker pa nas imenuješ ljubi prijatelji, te moramo že zaradi tvoje lastne volje poslati stran, kajti, kot že rečeno, pri nas ni dobro biti!«

91 Tedaj se je angel nasmehnil Josefu in rekel: »Prijatelji, ne skrbite zame, kajti jaz sem služabnik Boga in se mi ni potrebno bati. Samo ker Jezusu, mojemu Gospodu, vaša rešitev leži na srcu, sem tukaj. Vi ga res tudi zasramujete in dvomite, ker je Juda še daleč od Njega. Jaz pa vam povem: Res je Juda še daleč od Jezusa, kot ste tudi vi še daleč od Njega. Jezus pa vam je blizu in vam je vselej najbližji. Samo od vas je odvisno, ali se boste obrnili k Njemu in se ga trdno oklenili z vso vašo ljubeznijo. Toda tukaj, v duhovnem svetu, gre ves razvoj počasneje naprej, kot v zemeljskem življenju, ker živi vsak v svojem lastnem svetu in se sreča samo s tistim, ki so z njim istega duha in mišljenja. V splošnem ne pride nihče k njemu, ki mu lučko prižge. Mnogo bolj

mora vse biti rojeno od znotraj navzven, namreč: iz vaših lastnih src – in to je zelo dolga pot!«

92 Toda vi vidite Juda v njegovi stiski in siromaštvu in ste se smeli srečati z njim. Glejte, to je hotel Jezus, ker ste vsi z Judom in Dizmo istega duha.

93 Ker je Dizma samo zaradi svoje prošnje dobil enega voditelja in se zaradi tega hitro razvija, ste tako tudi vi priključeni k temu razvoju, če le hočete in ste takšne volje, da ostanete eno z njim. Za Juda prevzame varstvo Dizma, vašemu varstvu pa mora biti najprej postavljena prava edinost volje. Kakor hitro si boste v ljubezni in slogi podali roke ste že v stanju stopiti eno stopnjo više na poti do popolnosti. Zato prosite najprej Juda in Dizmo za odpuščanje, ker ste jima z vašim zasmehovanjem Jezusa iz Nazareta storili veliko bolečino. Mojster vam je to že tako in tako odpustil, ker ste to storili v nevednosti!« -

94 Josef, ki je angela v svojem srcu že zelo sprejel, je spregovoril: »Da, poslušaj, ti božji služabnik, ti sedaj prihajaš s čisto drugimi stvarmi, kot smo mislili mi. Od tebe smo pričakovali potrdilo, da smo napačno živeli in še naprej napačno živimo in delamo. Ti pa nisi rekel nič o tem in hočeš sedaj, da mi Juda in Dizma prosimo odpuščanja. Mi smo do sedaj poznali samo nasilje in tega tudi ne damo brez nadaljnjega iz rok. – Ali nismo potrebovali sile, da smo Juda rešili iz rok visokega duhovnika? Bi bilo brez sile to sploh mogoče? Moramo potem tudi visokega duhovnika prositi odpuščanja?« -

95 »Moji dragi prijatelji,« je odgovoril angel, »visokega duhovnika vam ni potrebno prositi, ker ste se v svoji pripravljenosti, da pomagate, pustili pritegniti k Judu. Visoki duhovnik pa vas bo moral še z vsem srcem prositi odpuščanja, ker je to do sedaj naredil samo z ust!« -

96 Tedaj pa je visoki duhovnik v Judovem plašču stopil naprej in vprašal: »Zakaj pa naj bi še enkrat prosil odpuščanja? Najprej niso spoštovali moje obleke, ki je vendar znamenje mojega visoko duhovniškega dostojanstva. Nato mi je bila iztrgana iz telesa in končno so me užalili do smrti! In to imenuješ ti, ki naj bi bil božji služabnik, razvijanje naprej? Če bi jaz samo lahko, tako kot bi hotel, bi vam to vsem dokazal!«

97 »Eljasib, najprej molči,« mu je zaklical angel, »ti ostajaš pri svojem stališču in na svojem namišljenem dostojanstvu. Jaz pa ti povem: Če bi sledil Jezusu, ko te je povabil in bi verjel Njegovim besedam, bi bil sedaj poln veselja in sreče in tvoj tempelj bi še vedno stal za blagoslov ubogim in zablodelim. – Vsem vam še enkrat povem, da moramo biti enotnega mišljenja, preden gremo dalje na nove poti. Med nami mora biti harmonija in ta se lahko doseže samo na podlagi odpuščanja! –

98 Ali pa hočete še dalje početi tako, kot do sedaj? – Glejte, Juda vam je dokazal, da ne živite več na Zemlji, zato ste šli z njim. In ker ste se sedaj v to, da živite kot duhovi,

prepričali, morate logično sklepati in končno pričeti zavestno živeti duhovno življenje. Kajti Jezus je rekel, da, kdor bo sledil Njegovemu nauku, bo tudi živel! Priznati morate, da živite, toda to je življenje polno žalosti in strahu. Če pa boste delali po Jezusovih besedah, potem bo mir, veselje in izpolnitev vaše bistvo! Zato vas vprašam: Kdaj ste v tem svetu pravzaprav zadnjikrat jedli in pili in kdaj ste zadnjikrat prišli v stik z drugimi ljudmi?« -

99 Tedaj je Josef pogledal svoje prijatelje in rekel: »Da, seveda še nismo mislili na to! Do sedaj še nismo jedli in pili, vendar tudi lakote in žeje nismo čutili. Srečali pa tudi še nismo nikogar, razen vas, s katerimi smo sedaj tu skupaj!« -

100 »No, sedaj ste pa že veliko priznali,« je rekel angel, »in tako imate zopet eno potrdilo, da vam je Juda govoril resnico. Gremo dalje! Tudi slišali ste že o Jezusu, Zveličarju! Kako to, da si še niste zaželeli, da bi Ga spoznali? Povedal vam bom: V svojih srcih ste prav dobro slutili, da bi potem morali svoje rokodelstvo zapustiti, kajti Jezus je ljubezen in pravičnost. Tega zadnjega se bojite in zato ne želite, da bi prišli z njim skupaj! Prav dobro veste, da je to resnica, toda povem vam: tako dolgo, dokler vas bo še navdajal strah pred Njim in boste pred Njim bežali in se Ga ogibali zaradi svojih dejanj kot doslej, tako dolgo se vam tudi ne more pomagati! Poslušajte pa dalje: Jezus živi! Njegovo življenje je veličanstvo! Oblast! In popolnost! On ve vse stvari! On tudi ve, da mi sedaj govorimo o Njem! On pozna vse vaše stiske in me je poslal, da vam stojim ob strani in vam pomagam! – Moja domovina je luč – in bistvo – polno dejavnega življenja!

101 Zemlja je samo dolina preizkušnje – samo šola! Tam se lahko človek na kamnitih ali trnatih poteh pribori navzgor do višin svojega srca in si zgradi trajni, prosti in samostojni, večno obstoječi svet; in se tam iz enega stvora na novo rodi (prerodi) v božje bitje!!

102 Vi še tičite globoko v sferah vašega zemeljskega sveta. Dokler pa ne boste prerojeni, tako dolgo boste ostajali v tem bednem stanju! –

103 Mi božji služabniki, imamo nalogo pomagati tistim, ki potrebujejo našo pomoč in tistim, ki kličejo Očeta v nebesih, ki je naš Bog in Kralj od večnosti! Iz mojih besed slišite, da izvirajo iz svete resnosti. Res imam vso oblast nad vami in vas lahko razkropim, da boste ponovno sami. Vsak za sebe! Toda tega božja ljubezen ne mara in tako lahko vsi, če hočete prostovoljno ubogati, greste nasproti boljšemu bivanju!!«

104 Tedaj se je Jožef obrnil k svojim tovarišem in jim rekel: « Slišali ste, kaj nam je povedal ta tujec. Prepričan sem, da ni prišel k nam z nobenim slabim namenom, v svojem srce pa sem dobil tudi veliko zaupanje vanj. Moje mnenje je, da mu sledimo in gremo čim prej stran od tu. Ali ne mislite tudi vi, da bi bilo to najboljše?«

105 Vseh šest mu je pritrdilo, toda nekateri so šepetali med seboj in se spraševali, če

ne bi to lahko pripeljalo tudi v kakšno kazensko sodbo?! –

106 Med tem pogovorom je k njim prišel angel in rekel: »Dragi prijatelji, dobro sem slišal vaše skrbi, pa čeprav ste jih šepetali. Meni o vas in pred vami ni nič prikrito. Toda razumem vas in vam zagotavljam, da je s kaznijo za večno mimo, če mi boste sledili! Samo popraviti morate, kar ste zagrešili! Kajti vaša krivda tukaj ne zahteva nobene poravnave več, temveč samo kesanje, pokoro in požrtvovalnost, to je novo ljubezni polno mišljenje, da pomagate drugim!! – Če sedaj le hočete, lahko vaše dosedanje življenje zamenjate za življenje veselja!«

107 Jozef je angelu odgovoril: »Poslušaj, ljubi prijatelj. Tvoje besede zvenijo prijetno in neka mikavnost leži v njih, tako, da ne morem nič več nasprotovati! - Pridite bratje. Pustimo to staro življenje tukaj in pojdimo z veseljem. Samo povej nam, kaj moramo storiti?«

108 Pri tem se je angel obrnil in vsi so ugledali v ne preveliki oddaljenosti ljubko majhno hišo, ki je stala na nekem griču. »Tja mi sledite, da se bomo okrepčali in boste enkrat malo okusili pozornost Jezusove ljubezni, ki vam bo to veselje pripravila!« -

109 Angel je stopal naprej, ostalih sedem pa mu je sledilo. Juda je obstal, zato je tudi Dizma počakal in ga vprašal: »Brat, ali nočeš iti zraven?« -

110 »Seveda,« je odgovoril Juda, »toda poglej, jaz nisem bil povabljen in poleg tega stoji tu tudi še Eljasib. Ali naj tega siromaka zopet zapustim?«

111 Tedaj je Dizma vprašal Eljasiba, če hoče tudi on iti zraven in ko je ta pritrdil, je bil tudi Juda zadovoljen in tako so odhiteli vsi trije za drugimi. -

112 Ko so prispeli do hiše, jim je vrata odprl star, častitljiv mož z dobrohotnimi očmi in jim zaželel prigrizno dobrodošlico. Peljal jih je v neko sobo, v kateri so že bili ostali tovariši. Velika dolga miza s klopmi je stala v velikem, lepem in gostoljubnem prostoru. »Pripeljal sem še tri zamudnike,« je rekel starec, »sedaj pa se posedite in namestite res udobno, jaz pa bom medtem prinesel kruh, sol in vino!«

113 Angel je pozdravil Judo in rekel: »Poslušaj, prijatelj. Da te nisem povabil je vzrok v tem, da si ti osveščen in veš, da lahko iz sebe ven še prosto deluješ. Prav si ravnal, da si prišel in še posebno, da si s seboj pripeljal Eljasiba. Zato boš tudi doživel veselje, kaj pomeni imeti nekoga rad!« -

114 Stari prijazni gospodar je prišel in na mizo prinesel kruh, sol in vino, ter spodbudil goste, naj krepko posežejo po hrani. In prvokrat so prišleki v duhovnem kraljestvu zaužili hrano in pijačo. Potem ko so se resnično nasitili in se počutili zopet okrepljene, je pričel Juda pripovedovati: »Ljubi bratje, tokrat je bilo spet enako, kot takrat, ko sem bil še pri Jezusu na Zemlji in sem sedel pri Njegovi mizi. Lahko je izgledalo še tako malo, kar je bilo na mizi, siti smo bili vedno vsi, pa če nas je bilo še tako veliko. O, kako bi bilo vendar lepo, če bi Mojster zopet prebival med nami v naši sredini! Le kje

bi lahko bil sedaj? Ali ne bi mogel iti k Njemu in ostati pri Njem?« -

115 Toda angel mu je odgovoril: »Moj dragi Juda, kot človek bi res lahko rekel: Radi bi šli tja, kjer se mudi Mojster. Toda sedaj smo v duhovnem svetu in Jezus je v resnici vsepovsod. Ti se moraš v svoj lastni svet najprej roditi. To pa se zgodi samo z notranjo največjo ljubeznijo do Njega, ki se izraža v vedno večji pripravljenosti pomagati drugim!! To so pogoji, ki so potrebni, da najdemo Njega in poti, ki vodijo k Njemu! – Glej, ti moraš poravnati še neko zamudo, kajti neki zablodeli duh čaka nate. Gezma na Golgoti! Uporabna pot do Gospoda je občutek v tebi, da nekdo, ki išče pomoč, zahteva, da prideš k njemu.

116 Gezma bi bil vesel, če bi bil v njegovi družbi, kajti dolgočasje, ki ga doživlja, je strašna kazen. – Že dolgo obžaluje, da se je norčeval iz tebe, zato ti dajem dober nasvet, da pohitiš na Golgoto. Pripelji Gezmo tu sem, da se bo vse zopet našlo skupaj!« -

117 Drugi so tudi želeli iti zraven, toda angel je rekel: »Ne, dragi prijatelji. Juda gre sam, kajti to poslanstvo mora izpolniti on, razen če bi on sam koga prosil, da ga spremlja!« -

118 Tedaj je Juda zaprosil Dizmo, da gre z njim, ker se noče več ločiti od njega. –

119 Tako sta oba odšla proti morišču na Golgoti. Sedaj je Juda lahko vse prepoznal, ker je bilo še večerno svetlo in poln veselja se je pogovarjal z Dizmom. Govorila sta o vsem, kar sta do sedaj skupaj doživela in Juda je moral pogosto strmeti nad Dizmovo modrostjo. Toda zaradi tega se ni jezil, temveč mu je bil zaradi tega Dizma še ljubši.

120 Ko sta kmalu zatem prispela, je rekel Dizma: »Pri tem ne gre samo za Gezmo! Gre tudi za naju in mnoge, mnoge druge, ki so natančno tako naravnani, kot sva bila midva. Kajti, ne samo na Zemlji, ampak tudi v duhovnem svetu ljudje živijo v napuhu, ošabnosti in denarnem poželenju. Pomisli samo na visokega duhovnika Eljasiba! Templarji hočejo neomajno vladati in ne trpijo nikogar ob svoji strani. Boga sploh ne poznajo – samo Njegovo napisano besedo. In tudi to samo na zunaj, oznanjajo pa jo tako, da se potem vedno samo za njih same množi uspeh in dobiček. Zato so Jezusa sovražili, ker je On pokazal pot, ki vodi do Boga brez posrednika. On je bil njihovi vladoželjnosti na poti in zato so ga pribili na križ. Glej, tudi ti si jim prišel prav kot orodje. Toda, ko so dosegli svoj cilj, so te odrinili na stran. Sedaj pa bova orodje v Jezusovih rokah. Vendar se, kot me je učil angel, proti skopim in ošabnim ne smeva boriti, temveč morava v njihovi pohlepnosti in ošabnosti videti rane in bolezni, ki jih hočeva zdraviti s ponižnostjo, predanostjo in veselim služenjem!! Samo, kar lahko pri drugih narediva dobrega, je nazaj pridobljena dobrina! Samo kar midva pri drugih izenačiva, bo izenačeno pri nama! In pomisli, da nama mogočni angeli stojijo na

razpolago, kjer najine moči ne bi zadostovale!«

121 Juda je vsemu temu pritrdil z odprtim srcem. Potem sta oba utihnila in šla molče svojo pot. Čez nekaj časa sta že ugledala hrib Golgota in končno prispela do Gezmasa. Ždel je na lesenem tramu, ki bi njemu in Judi skoraj postal usoden in mrmral predse: »Res je tako, kot sem si že stokrat povedal; nobena duša se ne pojavi, s katero bi rad obračunal. Najbolj grozna pa je tema. Večno dolga noč. Tako lahko čakam, kolikor časa hočem in tudi, če bi že kdo prišel, ga ne bi videl. O, žalost, kakšna grozna beda je tukaj v duhovnem svetu. Kljub temu, da je pomrlo že brez števila ljudi. Mene pa ni še nihče srečal. Ko bi vsaj odšel z Judom, potem bi vsaj imel nekoga. Hm, ja, tako je, kot sem že večkrat rekel: Koč človek ščuvan kot žival, kot človek v duhovnem svetu pa zapuščen in pozabljen. Če se vsem tako godi, potem lahko Nazarenca samo obžalujem. O ti ubogi, neumni, dobri človek. Tudi tebe so naščuvali do tukaj, na križ, sedaj pa boš pozabljen koprnel v temi?!«

122 Ko je tako sam sebi govoril in prvič brez sovraštva in celo sočutno mislil na Nazarenca, mu je bilo tako, kot da bi mu nekdo potegnil zaveso izpred oči. Spet je lahko videl. Sicer še ni bilo prav svetlo, toda videl je, da dva moža stojita pred njim. Tedaj je stopil Juda predenj in rekel: »Moj prijatelj Gezma, jaz, Juda, sem ponovno prišel, da bi ti pomagal. Spoznal sem božjo milost in sem ti pripeljal še enega prijatelja. Če hočeš, lahko greš z nama, kajti na tem hribu Golgoti vendar ne bomo ostali!«

123 Gezma je zavriskal od veselja! »Ti Juda in ti, Dizma! O, pripovedujta, od kod prihajata in kam hočeta? Da, vzemita me s seboj, toda hitro, preden vama bo žal! Ali nista mogla priti že prej? Tu so leta kot večnosti! Ti Juda si bil vendar bolj zvit in si odšel ter si Dizmo ponovno našel, medtem ko sem jaz od takrat čakal na ljudi. Toda nihče ni prišel, nihče, mogoče je svet postal boljši, ker za nami ni bil nihče več križan! Toda Dizma, povej, kako je bilo pri Nazarencu v raju? Zakaj si ga zapustil? Kje, ah jaz sem popolnoma zmešan, to je zaradi dolgega čakanja in od mojega sedanjega veselja!«

124 Dizma mu je odgovoril: »Dragi brat, ne govori tako in bodi potrpežljiv. Midva ti z veseljem pomagava, toda zato morava biti prepričana, da boš svoje sovraštvo in misel na maščevanje pustil tukaj. Kajti samo z otroškim srcem nama lahko slediš tja, kamor greva. Tam velja samo ljubezen, usmiljenje in požrtvovalnost. In za to moraš že imeti dobro in trdno odločeno voljo! Ali sedaj želiš oditi z nama?«

125 Gezma: »Da, moja prijatelja, seveda hočem, sledil vama bom vsepovsod, kjer je lepše, kakor tukaj. Toda, če hočem biti odkritosrčen, vam moram takoj povedati, da jaz svojega sovraštva in maščevanja ne morem kar tako brez nadaljnega odložiti. Ti

govoriš tako, kot da bi moral jaz svoje maščevanje samo sleči, kot površnik ali plašč in ga pustiti tukaj. Ne, tako hitro pa to ne gre. Tu morata pa že imeti malo potrpljenja z menoj. Toda jaz grem z vama, če smem. Saj me, Juda, vendar ne boš spet zapustil?«
126 Juda: »Moj Gezma, ti greš z nama, vendar je to mogoče samo pod enim pogojem, ki si ga že slišal od Dizme!«

127 Tedaj pa je spregovoril ponovno Dizma: »Če se hočeš resnično iz temelja ven predrugačiti, ti bova rada stala ob strani in ti pomagala. Kajti, če boš šel zraven, se boš moral navaditi, da boš pomagal tistim, ki so tebe pobili. Tako boš moral tiste, katerim si tudi ti storil zlo, prositi in se pred njimi ukloniti, da bo tudi tebi odpuščeno. Popolnoma resno ti povem, da si ti mnogo na slabšem, kot pa si lahko predstavljaš! Kje bi bil jaz sedaj, če bi mi Jezus odklonil svojo milost in kje bi bil ti, če se Jezus, ki je najusmiljenejši, nebi tebe usmilil. Kajti vedi, tam kjer leži tempelj v ruševinah, tam je marsikatera ošabnost in mržnja pokopana. In tako boš tudi ti pod ruševinami svojega lastnega sveta ležal pokopan in večnosti bodo prešle, preden boš sam sebe zopet našel. Zato bodi voljan in pojdi z veseljem z nama, kajti ni še prepozno!«

128 Tedaj je Gezma zgrabil Dizmovo roko in rekel: »Brat in prijatelj, tvoje besede so kot meč, toda tudi kot balzam obenem. Delati hočem po tvojih besedah tako dobro, kot znam. Toda pomagajta mi, brata, saj vendar nimam nobene druge pomoči, kot vajine! O, če ne bi tega Nazarenca žalil, ko je visel med nama in trpel! To je moja nova skrb! Prosil ga bom odpuščanja samo, če ga bom srečal!«

129 Zopet je postalo malo svetleje okrog Gezme in Dizma je rekel: »Moj brat, Zveličar ti je že odpustil, ker si ga v srcu prosil za to. Če boš sedaj Njegovemu nauku preko naju zvesto sledil, boš kmalu doživel krasoto njegove dobrote in usmiljenja! Pridi sedaj in dovoli da odpotujemo, mnogi nas že čakajo! – Ti pa, Ti usmiljeni Bog, bodi nam še naprej milostljiv in usmiljen, da bomo znali hoditi po tvojih poteh! Amen!«

130 Nato so odšli po bregu navzdol, nazaj po isti poti, kot so prišli. Nenadoma pa je Juda obstal in rekel: »Ljuba brata, počakajta tukaj nekaj minut name, nekaj sem pozabil!«

131 Gezma mu je odgovoril: »Nekaj pozabil? Saj vendar nimaš ničesar, kar bi lahko pozabil. Toda, če je Dizmi prav, grem s teboj nazaj in ti bom pomagal iskati!«

132 Dizma pa ga je zadržal in rekel: »Ostani tu pri meni, dokler se Juda ne vrne. Kajti, dokler naju ne potrebuje, lahko čakava tukaj in jaz mislim, da hoče biti sam.«

133 Juda je hitro odhitel nazaj in si z veliko truda naložil na svoja pleča na tleh ležeči križ, na katerega je bil pribit Jezus. Neznansko težko je pritiskalo nanj to breme. Mukoma in ves zasopel se je spet vrnil k obema bratoma, ki sta ga čakala. Gezma od samega presenečenja ni vedel, kaj bi rekel. Dizma pa je jokal od veselja in pretresenosti in hvalil in se zahvaljeval Bogu glasno za čudovito milost, ki jo je smel

doživeti na Judu. Oba sta potem hotela Judi pomagati nositi križ, on pa je odklonil vsako pomoč.

134 »Saj lahko počivam, če bo pretežko,« je rekel, »toda zdi se mi, da bo z vsakim korakom lažje.«

135 Dizma mu je pritrdil in rekel: »Da, brat Juda, strah pred križem sproži trpljenje, ki ga je težje nositi, kot sam križ. Kdor pa z ljubeznijo in zaupanjem v moč in Božje usmiljenje, križ, ki mu je naložen, nosi, ta bo resnično občutil moč, ki mu pomaga nositi! Kdor pa prostovoljno nosi križ, da bi drugim pomagal in služil v pravem duhu resnične ponižnosti, tistemu bodo stale na razpolago neslutene moči in ta sramotni križ bo postal znamenje slavljenja in poveličevanja!! Juda, Juda, sedaj si dojel življenje! O neslutene radosti in blaženosti, odkar sedaj, vidno vsem, nosi znamenje svoje krivde! - Zdaj bo prišlo tako daleč, da bo tiste, ki so te zasmehovali, križ stiskal namesto tebe! Kdor pa bo enako kot ti, nosil znamenje svoje krivde odkrito, s tistim bo Bog sam in obilica Njegovih angelov bo pomagala nositi!!«

136 Ko so se končno vrnili do njihove male hišice in hoteli vanjo vstopiti, je Juda opazil, da križ ne bo šel skozi vrata. Zato je hotel ostati zunaj, ker se ni hotel ločiti od križa, preden bi ga prinesel na določeno mesto.

137 Stari gostitelj je prinesel ven eno klop rekoč: »Tako, odpočij si, dokler ne pridejo bratje.« in odšel nazaj v hišo. In potem so prišli vsi drugi in vsak je nosil nekaj v roki za Juda.

138 Ponudili so mu okrepčilno pijačo in nekaj kruha. Juda je z veseljem vzel in se jim prisrčno zahvalil. Ko se je nasitil, se je nagnil proti Dizmi in rekel: »Dragi brat, potreboval bi tvoj nasvet, kajti rad bi nesel križ tja, kamor naj bi pravzaprav spadal. Toda tempelj je razdejan in sedaj sem tu in ne bi rad ostal napol poti. Prosim poglej, če mi boš znal pravilno svetovati, kajti ta skrb stiska moje veselje. Drugače pa poglej, kje je tvoj angelski prijatelj, mogoče bi mi on lahko svetoval.«

139 V tistem trenutku je ven prišel gospodar z angelom. Juda se je priklonil pred angelom in rekel: »O, ti zvesti služabnik Gospoda, našega Boga, ali mi ne bi mogel naznaniti, kam naj nesem ta križ? Svojo nalogo bi rad izpolnil do konca, toda bojim se, ker tempelj ne stoji več.«

140 Angel mu je odgovoril: »Juda, ti si popolnoma svoboden. Če bi ti rekel: Gospod hoče to ali ono, bi bil ti hlapec in bi moral delati, kar bi Gospod zahteval, toda, ker si se sam od sebe obrnil in šel iz lastnega nagona po križ in si celo odklonil pomoč svojih bratov, ti svetujem, kot tvoj brat iz Boga, da pojdeš vase, se raziščeš in storiš v skladu z hotenjem svojega srca. Tako boš postal prost vseh skrbi, ne smeš pa v ničemer pretiravati in spoštuj ta milostni čas. Dovrši svoje delo, da bo Bog v tebi lahko izpolnil svoje! Mir s teboj! Amen!«

141 Po teh besedah se je Juda poslovil od drugih, si nadel križ na pleča in se sam podal na pot.

142 »Bog s teboj, dokler se zopet ne vidimo.« so klicali drugi za njim. Juda pa je hitel tako hitro, kot je le mogel s svojim težkim bremenom proti Jeruzalemu. Na poti je prepoznal veliko postav, ki so začudeno gledale za njim. Kot leteči ogenj je prodirala vest pred njim, da Juda, izdajalec, prinaša križ svojega Mojstra.« Juda je to dobro slišal, vendar pa ga ni to nič motilo. Postav, ki so zijale vanj je bilo vedno več in več in nekateri so mu tudi sledili. Večina iz radovednosti, nekateri pa tudi iz sočutnosti. Nekateri so ga zasmehovali, vendar so jih uvidevneži pomirili.

143 Juda pa ni čutil nobenega strahu. Zdelo se mu je kot bi slišal nežni glas svojega Mojstra, ki ga krepi. In iz križa kot da bi izhajala neka moč, ki je kričačem mašila usta in v njihova srca vlivala spoštovanje. Seveda je moral Juda večkrat preložiti, toda dalje ko je hodil, lažje je postajalo breme in končno je bil na cilju – tam, kjer je stal tempelj!

144 Medtem je njegovo spremstvo postalo zelo veliko. Bilo je več kot tisoč tistih, ki so mu sledili. Obeh spolov. Tam, kjer je stal oltar, je bil povišan prostor, veliki kamni pa so mu omogočili postavitev križa.

145 V njegovem srcu je vladal mir in spokoj. Popravil je še nekaj ruševin okrog, tako, da je bil križ dobro viden vse naokrog. Nato si je Juda obrisal pot s čela, se postavil poleg postavljenega križa in spregovoril z donečim glasom vsem navzočim:

146 »Dragi prijatelji in bratje. Občudovali ste mojo moč in vztrajnost in bi res radi vedeli, zakaj sem jaz, Juda, tukaj postavil ta križ. Poslušajte, prinesel sem ga iz Golgote. To je križ, na katerem je Jezus iz Nazareta, moj in sedaj tudi vaš mojster, umrl zaradi moje velike krivde! Tisti med vami, ki so me klicali izdajalec, so imeli prav. Toda vedite, Jezus sam mi je odpustil! Zato sem jaz ta križ, kot znamenje svoje sramote in katerega je mojster kot znamenje Svoje ljubezni in usmiljenja povišal, prinesel tu sem. Vendar ne z lastno močjo, temveč mi je On sam nevidno pomagal nositi. Tukaj, kjer je stal oltar starega templja naj nam ta križ govori o ljubezni in usmiljenju. Jaz hočem, tako dobro kot znam iz mesta groze narediti mesto miru in počitka. Ne recite, da je to nemogoče.

147 Gospodova volja na meni se glasi: "Dopolni svoje delo!" in jaz vem, da mi bo uspelo, če bom samo prav resno hotel. Oglejte si ta križ. Če bom utrujen in obupan mi bo pogled nanj zadostoval, da se bom okrepil. Ta križ me spominja na trpljenje mojega in tudi vašega Gospoda. On je trpel zaradi mene! Zato si bom prizadeval svojo krivdo poravnati!« - - - Pri teh besedah se je križ začel svetiti in zažarel je v blagi luči, Juda pa je zaklical: »Poglejte sami, Gospod potrjuje moje besede!« - -

Potem je Juda pokleknil na tla in pričel glasno moliti za moč in okrepitev. – Ko so drugi to videli, so postali močno ganjeni in tudi oni pokleknili, Juda pa je ponovno glasno zaklical: »O Gospod Jezus, Ti Zveličar in Usmiljeni! Na koncu svojih moči sem! Tvoja milost in ljubezen bosta raztrgali moje srce! O pridi in nam vsem pomagaj iz stiske! Pridi Ti sam, okrepi nas in pomagaj tudi tem, enako ubogim dušam kot sem jaz. Potrebujemo te! Res sem jim pokazal, o Gospod, tvoj križ, toda kaj jim lahko dam? Samo majhno iskrico, medtem ko oni potrebujejo Tebe! Samo Tebe edinega! Zgodi se tvoja volja! Amen!«

148 Tedaj pa je Juda naenkrat zagledal nad seboj sijoči steber, kot takrat, ko je zanj molila Judita. Videl je, kako se je sijoči steber spojil s križem in kako je križ vedno svetleje svetil. Ko pa je pogledal okrog sebe, je videl, da se nahaja v neki novi deželi in visoko na nebu je sijalo sonce. Znašel se je v nekem velikem svetu in v ozadju je zagledal neki majhen tempelj. Pri križu pa je stala ena postava, ki mu je ponujala iztegnjeni roki in govorila: »Juda, Moj brat, pridi na Moje srce. Jaz te bom okrepi!«

149 Tedaj je Juda pohitel na prsi svojega mojstra in dolgo je vladala sveta tišina! – Nato je Jezus dalje govoril: »Glej, vse, kar je nastalo okrog tebe, je iz tvoje ponižnosti rojen, tebi lasten svet! Vsi, ki so ti sledili, so uboge duše, brez doma, kot si bil tudi ti nekoč brezdomec. Juda, povem ti, da si bil izbuljen zaradi samega sebe, toda velika ljubezen tvoje hčerke Judite ti je pripravila to milostno pot. Kajti, vso tvojo slepoto in krivdo je vzela nase, da bi bil ti zveličan! Tedaj sem Jaz odprl Sebe Samega v Svoji osebni modrosti in sem ji odvzel njeno breme! Toda sedaj ne dopusti več, da bi te stiskala preteklost, temveč se veseli sedanosti – bodočnost pa prepusti Meni!«

150 Juda je bil presenečen in ko je pogledal navzgor je videl neskončno mnogo angelov in slišal mogočno zahvalno petje! »O Jezus, ti neskončno dobri mojster!« je zaklical, »ne zapusti me nikoli več. Ostani pri nas, dopolni Ti to delo! Da ne bom nikoli več prišel do tega, da bi kaj porušil.«

151 Jezus mu je odgovoril: »Nikoli te ne bom zapustil, če me ti ne boš zapustil. Toda zaradi tvojega razvoja ne smem za vedno ostati viden pri vas. Vendar te bom še nekaj časa spremljal v tvoj novi svet in te, kot gospodarja postavil v tvojo službo, vendar še molči pred drugimi o tem, kdo sem Jaz. Pridi in dovoli, da gremo v tvojo hišo, za katero si mislil, da je tempelj!«

152 Sedaj se je Juda obrnil proti drugim in rekel: »Prijatelji in zdaj tudi bratje! Bog nam je milostljiv in je iz ruševin stare laži in prevare ustvaril pravi svet – kot ga tukaj v tem lepem vrtu lahko spoznate. Tam zadaj vidite neko hišo, ki je podobna templju. Vendar ni zgrajena na človeški način, temveč po nebeškem običaju! Tale dobri, ljubi prijatelj, ki je obenem tudi posestnik tega gospostva, mi je predlagal naj povabim vse,

da bi ostali tukaj pri Njem! Vaš dvom, da v tem majhnem templju tukaj ne bo dovolj prostora, bo kmalu razblinjen. Kajti slutim, da nas še zdaleč ne bo dovolj, da bi ga napolnili. Vsak bo lahko odšel, če mu ne bo všeč. Predvsem pa naj vsakdo vstopi prostovoljno. Sedaj pa pridite in naredite kakor mislite!«

153 Nato je šel Jezus z roko v roki z Judom v hišo in vsi so jima sledili. Ko so prispeli, je Juda čakalo novo presenečenje, ker je nekdo pripeljal še očeta in tako je bilo veselje veliko, ko je Dizma odprl vrata in Judu zaželel dobrodošlico v njegovem novem domu!

154 Jezus je sedaj prijel oba za roke in tako so šli naprej v dvorano miru. Pri vstopu se je vse podaljšalo, kot samo po sebi!! – Znašli so se v prekrasni ogledalni dvorani, kakršne še niso videli. Bila je ogromna. V dveh vrstah so stale velike mize z ležalnimi stoli in ob stenah postavljene udobne klopi. Tako je že vse samo po sebi vabilo, da so zavzeli prostor. Čez nekaj časa so se vsi udobno namestili in še vedno je bilo dovolj prostega prostora za mnoge!

155 Jezus pa se je medtem pogovarjal z Judom: »Sedaj si pa oglej tvoj svet, ki sem ga na novo odprl zate. Popolnoma tvoj pa bo v vsej obilici postal šele, ko boš vse prinesel domov v kočico večnega miru. Gospodari in ravnaj s svojim brati tako, da se bodo učili, ti služili in ti stali ob strani. Sedaj pa si bomo vzeli hrano in pijačo ter uboge okrepili! Potem pa bomo šli še enkrat ven, da boš tudi tam o vsem poučen.«

156 V sredini med drugimi si je Gospod z Judom vzel prostor in Dizma in drugi bratje so mize napolnili s hrano, ki so jo v obilici našli v shrambi. S sadjem, kruhom in vinom.

157 Tedaj je Juda zagledal tudi Josefa in Eljasiba z drugimi brati pri njihovi mizi in jih prisrčno pozdravil. Nato je Juda zaprosil svojega Mojstra: »O Gospod, ne bodi tukaj samo naš gost, bodi Oče nam vsem! Blagoslovi Ti to hrano in povabi k jedi!« -

158 Tedaj se je Jezus dvignil in rekel: »Moji dragi prijatelji, ki ste v prostovoljni ljubezni in po želji vaših src sledili Judu in Meni. Vsem vam želim prisrčno dobrodošlico v tej hiši. To je hiša v kateri prebiva ljubezen! Hiša, kjer naj vsaka žalost in bolečina spozna olajšanje in hiša, ki je ni potrebno nikomur zapustiti, če mu je v njej všeč! Toda to je tudi hiša največjega reda iz Boga in če se kdo ne bo držal reda, se bo znašel spet v prejšnji pokrajini! Okrepite se sedaj in naj vam tokrat dobro prija!«

159 Od vseh strani se je zaslišalo občudovanje in zahvala. Ko je Gospod sedel, so vsi začeli jesti. Nato se je dvignil eden od mnogih in šel tja, kjer sta sedela Jezus in Juda, da bi izrazil svojo srčno zahvalo z besedami: »O, kako dolgo je že, od kar sem bil deležen takšne dobrote, kako dolgo, da sem dobil tako dober kruh in tako dobro vino in poleg tega je nam vsem ponujena palača kot stalno prebivališče! Kako se vama

smem zahvaliti? Kako naj vam to povrnemo? Mi smo uboge duše in ne posedujemo ničesar drugega, kot golo življenje. Zato mi predvsem ne preostane nič drugega, kot da v imenu vseh izgovorim svojo in skupno zahvalo samo z besedami!«

160 Zahvaljujoči se je priklonil in se hotel oddaljiti, vendar je Jezus dal Judi namig, zato je Juda vstal, ponudil govorcuro roko in mu rekel: »Ker te tvoje srce priganja, da se zahvališ, ti hočem povedati, da se midva nad tem veseliva. Pri naju pa to ni vidno na zunaj, tudi ne z zahvalo z usti, ampak gledamo tu samo na srce! Vaše veselje je nama še najboljša zahvala. Pustite svojim srcem, da bo bilo z ljubeznijo in ponižnostjo za vaše bližnje! Potem poplačujete pravilno. Nekdo nas je tega učil v zemeljskem življenju tako čudovito in ta se imenuje Jezus iz Nazareta – Sin Najvišjega, katerega je samo ljubezen priganjala do nas, ljudi. In ta Jezus - je med nami. On je tisti, ki vam je zaželel dobrodošlico v tej hiši. To je Njegova hiša od večnosti! – Sedaj pa, ko vsi živimo v Njegovi hiši, ne dovolite, da bi pozabili na naše uboge brate, ki še niso našli poti domov. Naša zahvala naj bo: Odit ven v noč in poiskati uboge in zablodele in jim ponuditi naše srce, polno ljubezni. Naše srce, ki sedaj ne pripada več nam samim, temveč Tistemu, ki je v preveliki ljubezni za nas umrl na križu na Golgoti. Zato sem jaz ta križ prinesel tu sem in ga postavil pred hišo, da bo postal kažipot in obenem opominjevalec in večni spomenik neminljive Božje ljubezni! -- Zdaj vesta, kako se vse zadržuje. Kdor hoče ostati, lahko ostane - toda za skupno delo in veselje! Kdor pa hoče iti nazaj, naj gre v miru! Tebe Jezus pa prosimo za moč, vztrajnost in blagoslov! Amen!!«

161 »Mi ostajamo, brat in prijatelj,« so klicali tisti pri drugih mizah, »in se radi uklonimo. Tu je blagostanje in mir! In če smemo samo služiti, je že vse nad vse dobro!«

162 Tedaj pa se je dvignil še nekdo drug s sedeža, prišel k Jezusovi mizi in rekel: »Poslušaj, dobri prijatelj in Gospod tega posestva in tudi ti, Juda in vi vsi, ljubi prijatelji! Če sedaj pomislim na svoje preteklo zemeljsko življenje, postane moje srce nemirno in plašno. Kajti, bil sem služabnik templja in sem z mnogimi drugimi odšel z verigami in vrvmi, da bi tebe Jezus ujeli! Vsekakor pa se je tisto poslanstvo žalostno končalo, ker smo vsi v silnem viharju na morju našli telesno smrt. Do sedaj sem svojo udeležbo pri tem poslanstvu res obžaloval, toda ne zaradi Tebe, temveč zaradi svoje lastne nesreče, ki sem jo utrpel. In veliko je pri mizi tistih, ki so bili takrat z nami. Sedaj, ko te poznam, o Gospod, globoko obžalujem svojo takratno namero in Te prosim zase in za vse moje tovariše odpuščanja! Če nam hočeš odpustiti in nas obdržati tu, Ti hočemo izkazati vsako službo. Če pa ne, sprejmi našo zahvalo za deležno gostoljubje!«

163 Tedaj se je Jezus dvignil in odgovoril: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obremenjeni! Pri meni boste našli razumevanje za vaše trpljenje. In kdorkoli se mi bo bližal odprto z odkritosrčnim srcem, naj bo deležen miru in zveličanja! In če je vaše breme grehov postalo še tako velikansko, poslušajte Moj klic: Pridite!!

164 Tudi tistim od vas, ki si ne upajo, ker imajo nečisto in težko oteženo vest, pravim: Pridite!! Kdor še verjame, da Jaz plačujem enako z enakim, tudi tistim govorim: Pridite in doživeli boste Mojo ljubezen! Kajti, karkoli ste kdaj zagrešili, eden več, drugi manj, to bo ugasnjeno s tistim trenutkom, ko boste prišli s ponižnim srcem k meni in hoteli ostati v Moji ljubezni! Jaz hočem, da bi bili vsi enako srečni kot jaz sam in razvezani vseh bremen grehov in krivde. Zato vam ponujam v očetovski milosti in načinu Svojo roko v pomoč!! – Ti pa, ki si me spoznal in Me prosil, da ti tvojo krivdo odpustim, pridi in pij z menoj iz tega kozarca!! In oznani potem vsem svojim bratom, kako prijata Moja ljubezen in Moja ustrezljivost!!«

165 Z razbijajočim srcem vendar z očesom trdno usmerjenim v Mojstra je pozvanec sprejel ponujeni kozarec in popil iz njega požirek. – Nato je zaklical: »O moji prijatelji, še nikoli nisem občutil takšne blaženosti, kot sedaj. O, najljubši Gospod, hvala Ti in dovoli mi, da ta kozarec ponudim naprej, da bi lahko še drugi pili iz njega!«

166 Jezus mu je to dovolil in kozarec je šel od enega do drugega, ne da bi se izpraznil. Toda nihče se ni več čudil nad tem, vsi so strmeli samo nad slastnim okusom vina! Kot balzam je vino teklo v njihova srca in tako je v dvorani nastala nekakšna tišina. Vsakdo je začutil to dobrodejno zavetje. Na zaključku je govornik smel popiti še en požirek in Jezus ga je nato povabil k Svoji in Judovi mizi, da bi ostal tam.

167 Jezus se je potem obrnil k drugim in jim rekel, da bo za nekaj časa odšel z Judom na vrt. Gospod je vse prijazno pozdravil in nato sta oba odšla na ven!

168 Ob križu sta obstala in Jezus je pričel govoriti: »Moj Juda, končno, končno, si se prepričal o ljubezni in dobroti tvojega Boga in Očeta! Na očetovski način sem te vlekel do tukaj in mogočni del tvojega življenja je tukaj našel svoj konec. – Ti si prinesel križ do tukaj, da bi to storil pravzaprav za Mene. Glej, križ naj sveti na daleč in na široko! In vsem, ki bodo ponoči in v temi šli mimo, naj bo kažipot za vstop v tvojo hišo! Jaz sedaj naprej ne bom več ostal še dalje viden ob tebi, da ne bom tebe in tvoje brate motil v nadaljnjem razvoju. Ti natančno veš, kaj je potrebno, da dosežeš najvišje življenjske dobrine: da bi postal eno z Menoj!!

169 Ti tudi veš, kaj še stoji na poti in hoče biti razrešeno. - Zato tebe in ostale zapuščam po zunanjem pojavu, da bi zopet prišel, če me boste rodili v svojih srcih in se boste izravnali z Menoj! Tudi ti se moraš, tako kot drugi, še utrditi, kajti samo tisto

ostane za večno tvoja lastnina, kar je izšlo iz najsvetejše življenjske borbe in si s tem sam pridobil in se je rodilo v tebi! - Ti si prebivalec Mojega večnega kraljestva, vendar tudi prebivalec svojega lastnega sveta! O Juda, hodi dalje v Mojem smislu in nadaljuj delo in pripravi domovanje za tvoje še na zemlji živeče brate! Potem Me boš zopet videl pri sebi, še prej, kot si misliš in jaz ti bom sam svetoval in ti stal ob strani!

170 Ko pa boš potreboval mir in ne boš vedel, kaj storiti, potem Juda, ti Moj ljubljeni sin, pridi tu sem h križu, nasloni se nanj in pusti svojo notranjost popolnoma preprihati od duha, ki je volja Mojega srca in Tistega, ki se je za vas žrtvoval! – Tukaj ob križu boš našel sveti mir in zavetje in se boš lahko okrepljen vrnil nazaj v svojo hišo in svoj svet! – Dopusti, da bo ljubezen svetila kot najvišji cilj, bodi v ponižnosti vedno pripravljen tudi najmanjšemu dati vse, kar je tebi tvoj nebeški Oče preobilno pripravil!

171 Sedaj pa velja iti na delo! Kajti do sedaj ste bili napolnjeni z Mojo ljubeznijo, sedaj pa naj vas napolni vaša ljubezen. Ko odidem, boš ti postal gospodar te hiše in te dežele. Bodi dober gospodar, Dizma ti bo stal kot najbližji brat ob strani. Za naslednji čas naj vas angel, ki vas je vodil do sedaj, vodi še naprej in vam pomaga z nasveti in dejanji. Zidaj hiše za mnoge delavce v svoji deželi in varuj dobro Moj red! Sedaj pa sprejmi Moj blagoslov! Moje usmiljenje bo tvoje življenje in tvoja moč. Rasti in dozorevaj za svoje zveličanje in za blagoslov vsemu stvarstvu! Amen, Amen, Amen!!«

172 Gospod je izginil in Juda je ostal sam, toda okrog križa so žareli v čudovitem sijaju svetleči diamanti v svetlem ognju. Poln presunjenosti se je Juda naslonil na križ, glasno zajokal od sreče in zajeceljal: »O Jezus, o Jezus, kaj si ti pripravil tistim, ki Tebe ljubijo! Sedaj sem Te šele spoznal – kdo pravzaprav si!! Da, ljubiti te hočem z žarom vsega življenja! Ljubiti Te hočem s čistostjo, ki ne dopušča nobene teme več! - Jezus Kristus! Ti naš dobi oče, Ti večna ljubezen! Ti Stvarnik neskončnosti! Poveljčan skozi ta križ! Dopusti mi, da ostanem večno Tvoj! Amen!«